

Vermakelyke Haagsche Tap-toe

Waer in te vinden zyn de aldernieuwste Liederer, die
heedendaegs gezongen worden

bron

*Vermakelyke Haagsche Tap-toe, Waer in te vinden zyn de aldernieuwste Liederer, die heedendaegs
gezongen worden.* Erve Hendrik vander Putte en Bastiaan Boekhout, Amsterdam 1774 (tweede
druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_ver052verm02_01/colofon.php

© 2012 dbnl

De vermakelyke Haagsche Tap-Toe.

Een Nieuw Lied, op het slaan van de Tap-Toe binnen 'sGravenhage.

Vois: Ik ben nog Jeugdig.

1. IK heb op een Avond de Taptoe sien slaen,
Daer zag ik op 't Binne-Hof Iuffertjes staen:
De Kapitein sprak 'er fraei met fatzoen?
Wat of al die hoere op 't Binne-hof doen.
2. Ik zei goede avond Iuffrouwe alhier,
Staeje voor de kost, of staeje voor plyzier?
Neen, als wy de Taptoe hebben zien slaen,
Dan zullen wy na ons Kreppie toegaen.
3. Men vind 'er meer als de gemeene trant
Veel Burger Dogters al van ons Land:
Savonds spanceeren over het Hof of Plyn:
't Moet een Oficier of Gardekoer zyn.
4. Wat leeven de hoeren heel komplysant,
Mutzies met kant als de beste van 't Land,
Sy zyn gekapt al in 't haer
Met drie, vier krulletjes boven malkaer.

5. Swarte Paliese dat is nu de manier,
Dat is ook meede al fraei na de zwier;
Een zwart gestikt Rokje met een wit voorschoot,
Of groene schoentjes met root lint geboort.
6. Veel Burger Dogters haer Mannen sijn dood,
Sy leeven in kommer en droefheid groot,
Haer dogters sullen de Negotie aenslaen,
Als sy maer mooi sijn dan sal 't wel gaen.
7. Men vraegt Iuffrouw is u dogter niet hier?
Die is uit den Haeg al voor haer plyzier,
Voor Winkel dogter of Kammenier,
Dat is ordinaer de hoere manier.
8. Wat leeven de Naeisters ook netjes en fyn,
Als sy om haer dag-geld uit Naijen sijn,
Savons te agt uren dan hebben sy gedaen,
Dan siet men se langs de straeten weer gaen.
9. Weg kleine jonge ligt myn niet meer,
't Scheine van u flambouw doen myn oogjes so seer,
Ik kan der niet sien van verre of aen,
Of daer geen twee Hofdiendertjes staen.
10. Iuffrouw staet gy 'er ook voor uw plyzier,
Luistert gy ook na 't Orgel of na de Lier,
Of fluit gy ook op een heertje in 't Goud,
Gy sult 'er van avond nog eens sijn gedout.
11. Dan hebbe sy kamertjes agter de hand,
Frai gemeubileerd en een mooi Ledikant,
Voor Ionge knaepjes die voor haer sijn,
Voor een kan koffie of een fles wyn
12. Wilje eens vaere in myn beslooten schuyt,
Of anders moetje myn Kreppie weer uit;
Ik moet 'er van leeven, Ik heb anders niet,
En zwaer te werken willen wy niet.
13. Nu Iuffrouw wy sullen weer heen gaen,
Maer wy sullen eerst alles aen stukke slaen;
Schoppe en Trappen so blaeuw en so bont,
Met een mooi voetje onder jou K...
14. Als dan Iuffrouw komt in de Kraem,
Wie sal 'er dan voor vader staen,

Sy hebben geen kommer of geen verdriet,
 Als zy maer eene uitkomste siet.
 15. Oorlof Hoertjes gy leeft 'er in noot,
 Gy loopt voor den dros met sijn Diendertjes bloot,
 Als sy u krygen dan moet gy ook mee,
 Na het Spinhuis dat groote Lozee.
 16. Oorlof dan knaepjes alhier van den Haeg,
 Weest op de Burger Dogters niet graeg,
 Gy bent 'er bedrogen en vast in 't net,
 Sy hebbe gedient by een ander in 't Bed.
 17. Dan gaen wy na Mie de Brakkin,
 Daer al de mooie Meisjes sijn in,
 Stein Blok is de Bol van het gespuis,
 Die sit in den Haeg al in 't spinhuis.
 18. In Amsterdam vind men de regte trant;
 Daer hebje de Hoere soo veel als zant,
 Wilt door de Nes of Kalverstraet gaen,
 Siet menze loopen op de Kruysbaan.

De Nagt-Wagt.

Op een Lieffelyke Wys.

1
 ô Schoone die myn ziel doorstreelt!
 En nagt en dag in myn zinnen speelt,
 ô Schoone die myn ziel doorstreelt.
 Het geen my niet verveelt,
 Of nooit verveelen sal,
 En andere smaaken my niemendal;
 Het geval.
 Al het geen wat gy my zegt!
 Dat is lief; en ook opregt;

En daarom verlaat ik u noo..it.
 De Liefde groeit nog sterker aan
 Hoe sal 't dan verders met ons weezen

Met ons gaan

Want daar is geen ontbinden aan
 Wilt Verstaan.

2.

Ik spreek dan van den Huwelyksband,
 Dat is den Trouw van wederskand,
 Ik spreek dan van den Huwelyksband,
 Kom geeft my maar uw hand,
 En ook u woord op trouw
 Ik kryg in het leven berouw
 Zonder jou,
 Siet dan waren wy alle by,
 Opgenomen van herten bly!
 En daarom eer dat ik ga...a
 So bid ik u wees dog niet schuw,
 Vegunt my dog het woord,
 Het lieve woord van ja,
 Eer dat ik van u ga
 Seg dog ja.

3.

Ionkman u praat geloof ik niet,
 Om my te brengen in 't verdriet,
 Ionkman al u soet gevly;
 Brengt meenig in de ly:
 Stelt het vreijen aan een sy
 Soekt en ander in plaas van my?
 aan u zy.
 ô Herderin ik verlaat u nooit,
 Om u soo sterf is de dood,
 Ik sal nooit van u vlie...n
 Ik verzoek jou om den Echte Trouw,
 En laat 't maar geschien;

Ik bid u om de trouw..
Ik leef niet buiten jou?

Waarde vrouw.

4.

Als dan de Nagt-Wagt gaat voorby,
Gaan in met myn zoete lief aan een zy?

Als de Nagt-Wagt gaat voorby,
Soo singen wy soet en bly:

In de soete maand van My
Met myn Liefje aan myn sy;

Met ons by.

Dan gaan wy buyten in het groen,
Om haar lusten te voldoen?

Daar al de Voogelen zingen,
Siet de Nagtegaal met soete taal,

Ider een is hier verbleid;

Ook meenig jonge Meid
Die in der jeucht nog word gevreid,

In haar tyd.

5.

't Is Nagt de Wagt komt hier voorby,
Dat ieder in de stilte sy;

't Is Nagt de Wagt komt hier voorby,
Dat daar niemand komt uit,

En elk sijn Deuren sluit,
Soo wel als dit kady,

Looft my.

't Is Nagt de Wagt komt hier voorby,
Dat ieder in sijn stilte sy,

Soo dat ook wie of het mag sy,
Op dit geroep sijn Deuren sluit,

En daar op niemand meer,
Daar niemand meer komt uit,

Op dit geluid.

*Een Nieuw Lied, vermeerdert.**Op een aangenaame wys.*

1.

CHristalyne Beek,
 Lieffelyke streek,
 Vrolyk Pluymgedierte, Groene Bomen,
 Bladerlyke Linden,
 Soele zagte Winden!
 Ik bid u help my vinden,
 Cloris myn beminden,
 Ag zilverde Vlied,
 Seg my sag gy niet,
 Sy die myn eertyds kon vermaeken.

2.

Maer aldermeest,
 Haer vlugge Geest,
 Die myn hert en ziel in min deed blaeken,
 Haer albaste Handen,
 Wit yvoore Tanden,
 Schoonste van de Landen?
 Ik doe u Offerhanden,
 Maer ag wat smert,
 Myn jeugdig hert,
 Kan geen ingang by haer schoonheid vinden.

3.

Ag lieve ligt,
 Laet uw gezigt,
 Vol medogentheid op my neerdalen.
 Siet de jonge Iaeren,
 Roepen u tot paeren!

Engelin wilt bedaeren,
 Laet u stuursheid vaeren,
 Eer dat de tyd,
 U schoonheid vleid,
 Engelin laet myn maer troost verwerven.

4.

Wie is die geen,
 Die hier alleen,
 Aen deese vlied gestadig komt klaegen,
 Coridon u klaegen,
 Dat kan myn niet behaegen,
 Wild u Liefd' opdragen,
 Aen die het sal behagen,
 Want u geklag
 Hier niet baten mag,
 Ik wil my aen geen Herders Kind verbinden.

5.

Ach Cloris lief,
 Myn harte dief,
 Sal uw liefde myn Trouwheid niet loonen,
 Als ik moet derven,
 Dan wil ik liever sterven:
 Als ik niet kan verwerven
 Liefst het Graf be-erven;
 Als myn geklag,
 Niet baten mag,
 Dan sal ik voor uwe schoonheid dwalen.

6.

Ach Coridon:
 Keerd wederom?
 Uwe Trouwheid kan ik niet versmaden,
 Wild maer wederkeeren,
 Dan sal ik uw vereeren,
 En voor al myn leeven,

Aen u over geven,
 Myn Regterhand,
 Myn hart tot onderpand?
 Hier mee kunt gy uwe lust verzaeden.

7.

O gelukkig uur,
 O minne vuur,
 Dat door sulke schoonheid komt te blusse!
 Onder deese Linden,
 Sulle wy ons verbinden,
 Als twee eensgezinde
 Onder deese Linden,
 Speelen ook dit Lied,
 By de zilvere vlied,
 Daer de Christelynen Beeken stroomen.

8.

Komt al te saem,
 Herders by malkaer,
 Wilt dit Bruylofs Feest te zaemen vieren,
 Wilt u nederzetten,
 Speelt nu op Trompetten,
 Bas Fiool Klaaretten,
 Files en Lizetten,
 Maakt een zoet geluid;
 Kloris is de Bruyt,
 Koridon is haer getrouwe Herder.

Tegen Zang, op de Christalyne Beek.

Op een Fraaije wys.

IK sie dat de Zon
 Daelt op dees Bron

Waer mag tog myn Herder Damon wezen,
 Onder dese Linden,
 Daer de zoele winden;
 Bladeren zou ik vinden,
 Damon myn beminden,
 Maer ag verdriet,
 Ik sie myn Herder niet,
 Syn byzyn doet myn voor hem vreesen.

2.

O groot geluk,
 Myn ramp en druk,
 Ik sie myn Herder Damon door de bladeren,
 Hoog geknopte boomen,
 Klaere waterstroomen,
 Ik sie myn Herder komen,
 Ik ben nu buyten schroomen,
 Ieugdig pluymgediert,
 Vrolyk tiereliert,
 Ik sie myn Herder Damon door de bladeren.

3.

Ag Herder soet,
 Blust uw gemoet,
 Wilt niet meer verward omzwerven,
 Uw minne deugt en zeden,
 En uw volmaekte leden,
 Doen dat ik op heden,
 Schenk aen uw myn leden,
 Maer ag waerom!
 Syt wellekom,
 Wy sullen samen in vreugde leven.

Een Nieuw Lied.***Stem: Als 't begint.***

KOmt tot my, komt tot my, komt tot my, Op de Baeren,
 Gy syt van myn bemint,
 Ik sal sijn uw vrint,
 Als gy wilt gaen vaeren,
 't Schip lyt op Ree,
 Ionkman wilt gy mee;
 Gy sult syn te vree,
 Als gy der wil gaen na zee,
 Op Nephthunes plats,
 Sult gy vinden ras,
 Nu het Fortuyn verandert was.
 2. Vreest niet, vreest niet, Vreest voor geen guren vlagen,
 Gy syt al myn plaisier,
 Sonder schromen weer,
 Sal ik van uw Iagen,
 Gy sult sijn geëert,
 En gerespecteert,
 Veel meer dan gy het begeert,
 Want het gelt en goed;
 Iaegt uw na met spoed:
 In gunst en in overvloet.
 3. Komt tot my, komt tot my, Komt tot my in den Velden;
 Ik ben de God der Min;
 In uw heb ik sin,
 Ionge Helt der Helden,

Heb ik heel onversaegt;
 Ses jaeren na gejaegt,
 Na een suyvere Maegt,
 Die uw geen haet toe draegt,
 Met een suyvere min,
 Stelt uw hert en sin;
 Op de schoone Godin.

4. Rosetta, Rosetta, Rosettaes lokkies hangen haer aengename geur,
 En lieffelyke kleur,
 Van haer Edele Wangen,
 Haer sneeuw witte hant,
 Oog als diamant,
 Haer albasterde tant;
 Sy is de schoonste van ons lant;
 En haer leeden sijn welgeschaepen
 Sijn niet te grof of niet te klyn.

5. Wat sal ik; wat sal ik; wat sal ik gaan beginnen,
 Vaeren is al mijn sin;
 Nogtans ik bemin,
 Uw schoone Godin,
 Moet ik dan voor altyd
 Neeme van uw myn afscheyt,
 Hemel want myn hert dat barst van spyt,
 Neemt mijn hert dan mee,
 Het Schip lyt op de Ree,
 Myn Liefje dat gaet 'er na zee.

De Amsteldamsche Kermis-vreugd.

Op een Aangename wys.

WAt siet men hier een trant
 In Amsteldamse Steeden,
 Van Boertjens abundant,
 Hoe dat sy gaen aen de zwier:
 Ook hand aen hand spanceeren
 Met de Meysjes hier.
 2. De nieuwe Muijerpoot
 Gaet men voor eerst bekeyken,
 En dan nog verder voort,
 De Plantasie door en al regt heen
 Dat gaet men so bekyken,
 En 't Stadhuys met een.
 3. De Kalverstraet regt uyt
 Voorby de Munt wilt weeten,
 De hoek men dan inslaet:
 Daer siet ge de Meisjes van de trant
 In de Speelhuyze dansen,
 Met een frische kwant.
 4. Dan na de Botermarkt,
 Daer hoort men roepen schreuwen
 Een eider even hart,
 Komt binne wy selle beginnen gaen,
 't Is maer voor je duyten
 Blyft niet buyten staen.

5. 't Spel van de vier Kroonen hoort,
En Marionette wilt weeten,
Siet Magiton aenhoort
Met al sijn Dames blank en glad,
Haer billen siet men drillen
Net als kalfsnat.

6. Men roept dan overluyt
Koopt zoete koek en neuten,
Acht Mosseltjes voor een duyts:
Ook warme soete Melk, Thee
Wafels en Oliekoeken
Die kunt gy krygen mee.

7. Hebt men de Botermarkt
Bezien dan in 't ronde,
Ie segt ik weet nog wat:
Kom laet ons na blauw Ian toe gaen
Om bier of wyn te drinken,
Men ziet de beesten aan.

8. Van daer na 't Spinhuis
Alwaer de Hoertjes spinnen,
Al tot haar droevig kruys,
Dan regt uyt na de Nieuwe-Markt
Siet men wel hondert kraamen,
Yder koopt nu wat.

9. 't Boertje zyt wel maat,
Kom laten wy gaan bekyken,
De Ionker en Ridderstraat,
Dat kollegat door na de Nieuwendyk,
Siet men de Hoertjes zitten
Ook in 't Publyk.

10. Den Niezel dan zo voort
Na de bierkay wilt weeten,
Een ieder wel aenhoort:
De boere schoute Servetsteeg siet

Siet men de Meysjes sitten,
Ook van playzier.

11. Met mooie Kleeren aen,
Met Linten en met Strikken
Heel fraytjes aengedaen,
In 't haer Gekapt ook na de trant,
Gelyk de beste Daeme
Van ons Nederland.

12. Van daer na 't Rasphuys
Alwaer de boefjes Raspen,
Al tot haer droevig kruys,
En so regt na de Leydschepoort
Siet men de Linnekraamen,
En d' Opera aenhoort.

13. De Princegragt so heen,
De Groenmarkt niet vergeete,
De Westermarkt dan heen,
Daer siet men veel kraame Fiegelant
Van Sitsen en Katoenen,
Gelanterie en Kant.

14. Dan na de Noordermarkt
Daer koopt je oude Lappen,
't Is donkere kleur of swart,
Van alderhande kleuren fier,
Strooysakken en Hangmatten
Voor Matroozen hier.

15. De Passeerestraet heel rad,
Die had ik nog vergeeten,
't Vuyle en schoone Weespad,
't Sijn de voornaamste hoeke
Van de heele Stad.

16. De Haarlemmerdyk soo heen,
De Nieuwendyk wilt weeten,

Gaat men dan heene treen,
 De Karnemelksteeg niet mis,
 Vind men veel schoone Hoeren
 Ook jong en fris.

17. De Agtergragt ook fier,
 Die had ik nog vergeeten:
 En ook de Baangragt hier:
 Daar vind men luffers van de trant,
 In Kamers opgesloten
 Ook heel abundant.

Nieuw Lied, op het beklag van den Haas.

Op een zeer aangename Voys.

DAt arme Haesje in 't Groene Wout:
 Dat word verjaegt al door het gestout,
 Voor al de Edelieden,
 Soo moet het vlieden,
 Wel is hy niet een onnozel dier,
 Ter Weereld en vind hy tog geen plezier.

Hy eter niet als gras of groen,
 Wat kan hy dan minder schade doen,
 Als met de groene bladen,
 Om hem wat te verzaden,
 En drinkt eens op zyn plezier,
 Schoon Water uyt een klaer Rivier.

De digte haeg en 't groene wilt,
 Dat is zyn toevlugt en zyn schilt,
 Daer gaet hy met lusten,
 Neder leggen ruste,

Hy maekt syn beddetje klein aldaar
Onder den blauwen Hemel klaer.

Dat is een onnozel dier;

Prinssen en Graven etent met plaizier.

De jaegers die soeken hem soo te vaen
Veel Honden jagen hem agter aen,
In Bossen en in hoeken,
En sy allen hem zoeken,
Sy bennen op hem so seer verwoed,
En dorsten na sijn onnoosel bloed.

Dan loopt hy den Berg op seer snel,
Hy wagt hem voor de Honden fel:
Maer in 't nederdalen,
Sy hem agterhalen

Sy vangen hem met soon groot geweld,
Denkt eens hoe dat Beesje dan is ontsteld.

Wel als de Honden hem hebben gevaen,
Dan segge sy wiens Honden hebben het gedaen,
Den eene segt de sijne,
Den andere segt de mijne,
Maer wie het gedaen heeft of niet;
Dat arme Haesje is in 't verdriet.

Als den Haas is in 't verdriet;

Dan komt hy op een Konings Fisiet.

Sy loeren op hem zo zeer,
Sy scheuren en zy breken zijn leden teer:
Sy brommen en zy morren,
Sy gromme en zy knorre,
Sy waren op hem soo zeer verstoort
En door de Honden wier hy vermoort.

De Valkenier is mee in het Veld,
Hy is 'er ook een Iagers Held,
Hy is daer met sijn Valk,
Die poletike Schalk:

Het Land doorkruissen heen en weer,
 Het arme Haesje heeft geen schuylplaats meer.

Den Valk ziet men in 't Land,
 En hy verspiet hem aen alle kant,
 Ken hy hem vast krygen,
 Hy zal het niet laten blyven,
 Het is voor hem zoo een grooten eer,
 Voor Koning Prins of Vorst of Heer.

*Hy word gevangen met Valk of Hond,
 Hy op een Konings Tafel komt.*

Den Haes al met zyn snelle schigt,
 Den Valk al met zyn scherp gezigt:
 Gaet hy hem daer voor meide,
 Zy gaet hem tog verspieden,
 Zy vongen hem met een stout bedryf,
 Met bekken en klauwen al in zyn Lyf.

Den eenen klauw in het Lyf, den anderen het Sant,
 Soo staet hy genaegeld aen alle kant,
 Met klagen en kermen,
 Dan schreeuwt hy nog Hermen;
 Wraek ik ben tog een onnozel dier,
 Ter Weereld heeft hy tog geen plaizier.

Hy pryst de Iagers van de Iagt,
 Die kome wel by dagen maer niet by nagt;
 Gelyk veel goede lieden
 Die hem niet verspieden,
 Met strikke garen en nette groot,
 Onnozel zoo brengen zy my ter dood.

*Daar word van hem veel moeite gemaakt,
 Om dat hy heel wat lekker smaakt.*

Ik arreme Haesje ik schep weer moet,
 Om dat ik word gegeeten van het Edel Bloed,
 Met haere Bankette,

Sy my op tafel zette,
 En drinken eens een glaasje Wijn,
 Wat konder dan nobelder sijn.

Het is een diertje dat soo wel smaakt,
 Tot menschen behoeven is hy gemaakt;
 In de Pasteijen,
 Sy hem doen bereijen,
 Of een soucie van soo meenigerley,
 Van Suyker of andere Specery.

Hoe meenige Madam of edele Iuffrouw,
 Die draage myn velletje ook voor de kou:
 Om handen en om arme?
 Om alles te verwarmen,
 Wat draagd ter meenig een mooijen hoet,
 Al van der myn haertje zagt en goed.

*Den Haas is gaauw en gezwind,
 Hy word gevangen met brakke en wind.*

Oorlof gy Iagers van het Groenewout,
 Wel als gy hebt gegete van myn Haaze Bout,
 Sa lustig wilt eens drinke,
 En wilt dan om hem dinke,
 Ter eeren van dat Haasje jent,
 Hier hoorje nou sijn Testament.

Hy pleeg te loope in 't groene Veld,
 Sijn hertje dat was altyd ontsteld,
 Daer stont hy te klage,
 Al in de groene Hagen;
 En dat al by een Watervlied,
 En hier besluit hy sijn verdriet.

Den Heer tegen den Kok.

O Sentum Sentum,
 Akker Elementum,
 Keertum en Wentum,
 Akketentum, en Brentum,
 Dat ik van middag Vrentem.

Een Nieuw Lied van de Vlaamsche Operisten.

Stem: Van 't Kuypertje.

IN de soete maend van Mey,
Kwam alhier een Opera speelen,
Welks vermaek aenstotelyk sy;
Om veel Daelders hier te deelen,
Maer de Schouburg raekte in brand
Door 't Vlaemsche onverstant,
Vlauminckje, vlauminckje ga maer heen
Gy bragt meenig in 't geweest.

Wat sullen nu d'Acteurs tog doen,
Die daer niet eens mogte komen:
Onder het spel van 't vlaemsche hoen,
Is haer sterke ligt vernomen,
Haere handen stonden krom,
Want sy syn veels te dom:
Vlauminkje, vlauminkje, 't is gedaen
Wilt na Brugge of Gent toe gaen.

Door haer lompe plumpe tael,
Is de Schouwburg nu verlooren,
En sy seide meenigmael,
Wy sien nu de kunst geboren,
En sy roemde 'er platte spraek,
Tot de Onwyse haer vermaek,
Vlauminkje, vlauminkje, malle bloed:
Ik weet niet watje hier langer doet.

Uwe Vos ken men aen syn Hare,
Uwe Snuyt soude uw verraden,
Uw lafhartig vlaemsche hart,

Is gezien tot onzer schaden,
 Gy ontnaem hier veel 't brood,
 Veele andere raekte dood,
 Vlauminkje, vlauminkje, laf van aert,
 Gy zyt ons geen Oortje waert.

Denkt een om Loosduynes brand,
 Daer gy ook een Schuur verteerden
 Eer gy aan den Amstel kant;
 Met uw Opera ons trotzeerden,
 Doe riep ieder wel beraen,
 Wilt nu weer na Gent toe gaen,
 Vlauminkje? Vlauminkje, ga na Gent
 Riep men doen 't is een ver ent.

Door 't onzuivre Nederduyts,
 En onstigtelyk vermaken
 Loert de Kat op Vlaminks Muys,
 Om hem als een Noot te kraken
 Ga voor eeuwig na uw Land,
 En zorg voor Ligt en Brand,
 Vlauminkje, Vlauminkje, 't is nu uyt,
 Loopt nu zingen om een duyts.

't Schouburg is nu al verkogt,
 En gy durft in Haerlem speelen;
 Hebt in Rotterdam verzogt,
 Met uw Opera 't Geld te ontsteelen,
 En het is uw toegestaen
 Op Kermis daer te gaen,
 Vlauminkje, Vlauminkje, gaet van hier,
 Drinkt uw Potteke Leuvens Bier.

*Een Nieuw Lied.**Op een aangename Vooy.*

Ik wil de min gaen zoeken,
 Langs Bos, Berg en hoeken,
 Want de min myn altyd jaegt;
 Om dat ik niet kan vinde,
 Myn zeer wel beminde,
 Die myn liefde draegt.

Ik heb zo menigen nagt,
 Aan de Echo myn min geklaegt,
 Om dat ik niet kan vinden:
 Myn zeer wel beminden,
 Die myn liefde draegt.

Cupido die kwam myn geleiden,
 En met Min bestryden;
 Weest gegroet myn schoon Godin,
 En al wat op de Wereld is;
 Dat is gepaerd, het is vleesch of vis,
 Wilt van myn wederkeeren;
 De tyd sal het nog leeren,
 Wat de liefde is.

Adieu zarmante Bloemen,
 Ik leg vast gebonden
 Aen een Ketting vol van min:
 Komt met uw waerde handen?
 Maekt los myn Banden
 Myn schoon Engelin.

Dan sal myn pijn
 Van myn jonkhert verschoten zyn,
 Waer dwalen al uw zinnen,
 Door Cupidoos Minne,
 Schoon Maget ryn.

Een Nieuw Lied, van drie Scheepen.

Op een aangenaame Wys.

VRinden hoort eens na myn vermaen,
 Hoe dat wy met drie Scheepen,
 Al na Suratten sijn geaen:
 Met Godt na zee gaen steeken?
 Den Veertiende Augustus drae,
 Doen zeilde wy van Batavia
 Straet Sunda in wilt weeten.

Ons Admirael sijn Schip Lands-Kroon,
 Ging voort wilt het aenhooren,
 Een Man seer wel in daden schoon?
 Als tot de zee gebooren,
 Sijn Naem is Godtfried Wargyn:
 Hy is in sijn Commande ryn
 Wat hem mag koomen vooren.

Het tweeden is Aschat sijn Naem,
 Den Capityn long van jaeren;
 Dog in sijn saeken seer bekwaem,
 Hy kan nog evenaeren?
 Willem Salvester is sijn Naem,
 Hy is mee onder zeil geaen
 Al na Suratten gevaeren.

Het derde is het Schip Velthoen,
 Dat Schip dat wil wel zeilen,
 Die met ons mee de Togt ging doen?
 En dat al sonder Veilen,

Den Capityn een Man bekwaem,
Hendrik Mulder is sijn naem,
Soo gingen wy heen zeilen.

Wy zeilden soo van 't vaste Land,
De Straet uyt met verblyden?
Al na Suratten de Goude Strand:
Daer Godt ons heen gelyden,
Met goed Weer en goede Wind,
Soo verlangt een zee-mans kind,
Dan sijn wy met verblyden.

Den 19. November wilt myn verstaen,
Laet ons den Heeren loven,
Quamen wy daer ten Anker aen;
God sy gedankt daer booven,
In Twaelf daegen meer of min
Drie Maenden tyd van het begin,
Syn wy daer aen gekoomen.

Oorlof Liefhebbers van de zee:
Die altyd met verlangen,
Tragt altyd na een goede Ree,
Wilt het met God aenvangen;
Soo sult gy seeker en gewis,
Koomen daer uw begeerte is,
Ik maek hier meer een eynde.

De Onverschillige.

Stem: Toen ik laast myn Flora zag.

IK acht het voor de beste saek,
Die men ter Waereld vind,
Steeds onbepaeld te sijn van smaek,

In 't gemeen men ooit bemind:
 Des hegt ik nooit myn Hart aen iet,
 Dat men gestaeg veranderen ziet,
 Door Tyd door Tyd door Tyd.

Of ik een aerdig Blondje min,
 Of mooi Bruinetje streel,
 Zo onverschillig is myn zin,
 Dat is my evenveel.

Nu drink ik Wyn, en dan weer Bier,
 'k Vind nooit in eene zaek plezier,
 O Neen, o neen, o neen.

Myn vriendschap maekt geen onderscheid,
 In 't geen Gezindheid raekt;
 Zy blyft aen ieder toegezeyd,
 Die haer Band niet en staekt,
 Want twist en tweedragt zyn 't alleen,
 Waer mee ik nimmer ben te vreen,
 O Ia, o ja, o ja.

Heb ik geen geld, ik treur dog niet,
 'k Behelp my zo ik kan?
 Myn Hoop als dan op beter ziet:
 Het treuren voegt geen Man;
 Voornaemlyk niet om geld of goed,
 Want immers dat is Ebb' en Vloed,
 Altyd, altyd, altyd.

Beminnelyke Onverschilligheid!
 By wie 't genoeg woot,
 Nooit werde uw Invloed my ontzeid:
 Zo blyf ik steeds verschoond,
 Van naere Zorg en Hartverdriet,
 Ontvlie dan myne zinnen niet,
 O Neen, o neen, o neen.

Een Nieuw Lied over de Standvastigheid, tegen de Onstandvastigheid.

Stem: Als 't begint.

WAar heen myn ziel waar heen,
 Daar is op aarde geen
 Standvastigheid te vinden,
 Uw Klores myn vergeet,
 Klaag ik vergeefs de Winden,
 Myn bitt'ren harten leet
 O min was dat u zoet,
 O neen het is enkel roet
 Uw Min valt myn zoo lastig,
 Dat myn geduurigh vleijd;
 Niet is op aard Standvastig,
 Dan de Onstandvastigheid.
 Triumf myn ziel Triumf,
 Ik heb op aerde een
 Standvastigheid gekregen,
 Uw Kloris myn begeer,
 Strooid Roosjes op de Wegen
 Daar ik met myn Lief op tree,
 O min wat zyt gy zoet
 Hoe edel is u gloed,
 Uw min valt myn nooit lastig,
 Die myn geduurig vleyd,
 Ik blyf u myn lief standvastig,
 Tot in der Eeuwigheid.

Een Nieuw Vermakelyk Lied.

Op een aengename Voys.

HErlijk ligt zwigt,
 Voor Tirsis schoone ogen,
 Uw Glans, uw glans, uw glans heeft veel vermogen;
 Aengenaem is de dageraad,
 Veel schoonder is het soet gelaet,
 Van Tersiis, van Tersis die in myn herte staet.
 Maer ag ik sal 't besterven,
 Hy is niet meer by myn:
 Ik moet altyd gaen zwerven,
 Heeft Liefde in ons hart gestigt,
 Het vermoogen dat voor hem ook swigt,
 Om ons om ons te doen scheiden.
 Fielis ag hout op met Klaegen,
 Og hoe syt, og hoe syt, og hoe syt gy soo verslaegen;
 Treurt niet Fielis myn Godin,
 Want gy alleen beheerst myn siel en sin,
 Fielis Fielis die ik alleen bemin.
 Treurt niet myn Fielis;
 Myn leeven, Treurt om myn of sijn,
 Myn hart is uw gegeeven,
 Myn leeven ik u ontrouw sijn,
 Fielis neen,
 Ik min uw myn Lief en anders geen!
 Ik sal nooit, ik sal nooit van uw scheiden.

Een Nieuw Lied.***Op een Fraaije wys.***

1.

LAastmaal trok ik te jagt,
 Om Wilt te gaen schieten,
 Het was myn onbedagt,
 Ik schieten de heele nagt;
 Ik lei myn in 't groen,
 Ia wel ruim een uur: Van moejigheid,
 Heb ik my tot slaapen gelyd.

2.

Een aardig Meysje zoet,
 Die klopten terstond al aan myn hoed,
 Sy sprak wel Iager hebt gy wel kruyt en loot?
 Kruyt en loot na myn behoor,
 Ia voor eerst genoeg,
 Al wou ik schieten tot morgen vroeg.

3.

Ik nam het Meisje al by haer hand,
 Ik ley haer aen een schoone Warand,
 Daer ik wou blussen myn minne brand;
 Wel drie Patryse schoone,
 Schonk ik aen dat Vrouwspersoon,
 Maer waerlyk ik kreeg myn loon.

4.

Wat trok sy al van haer hand,
 Een kostelyke Diamant een Gouden Ring,

Sy zei wel Iager die hebt gy wel verdient,
 Ik nam der die Diamant met groote dank,
 Die Goude Ring,
 Ik stakze aen myn middelste pink.

5.

Maer hoort wat ik vernam,
 Ik wierd toornig ende gram,
 Ses weekjes lang,
 Dat ik niet uyt myn huysje en kwam:
 Daer zag ik tot myn verdiet,
 Ik hoorde wel de Mensche, maer ik zagze niet.

Een Nieuw Herders Lied.

Op een Liefvelyke Voys.

Wie kan sig zelfs bedwingen,
 Daer een bekoorlyk Beeld,
 Een liefvelyk hart doet singen,
 Dat al de sielen Streelt,
 Wie staet 'er niet opgetoogen,
 Door Hemels zoet geluit,
 Haer stem strekt na vermoogen,
 De zorg der Herten uit.
 2. Ag op deez' fluyt te speelen,
 Trok zy naer het gewest,
 Al door het Liefvelyk kweelen,
 So denk ik op het lest,
 Og mogt ik op de lipjes,
 Eens fluyten zagt en stil,
 Wie of 'er op die klipjes,
 Niet eeuwig stranden wil.

3. Sy nadert al van verre,
 Sy komt al meer en meer;
 Haer ooggen als de sterren,
 Die glinstre soo veer,
 Kon ik haer maer bekooren!
 En krygen tot myn deel,
 Ach wilde sy maer hooren
 Na woorden, vol gestreel.

4. Wie sou dan niet verlangen?
 Te minnen zulk een Beeld!
 'k Blijf aen haer Boezem hangen,
 Die schoonste ooit geteeld;
 Och mogt ik myn lust verzaeden;
 En koelen in de Min,
 Ik ging myn zeker baeden,
 Al na myn lust en sin.

5. Wyl gy my doet bekooren,
 O schoonste die daer leeft!
 Wilt na myn reeden hooren,
 Uw hert dog overgeeft:
 Om in den Egt te leeven,
 In alle Eerbaerheid,
 Ach wilt niet wederstreeven:
 Myn alderliefste Meid.

6. Dan sal men op Cymbaelen!
 Op Harpen en op Fluyt,
 Malkanderen onthaelen,
 Ter eeren van deez' Bruid!
 De schoonste ooit gebooren,
 Die treed thans in de Echt;
 Sy had voor haer verkooren,
 Een trouwe Herders Knegt.

Op het vallen van een Boerin met haer Eyer Mantje.

Op een Aangename Wys.

MOeder Griet kwam van een Rysie,
 Droeg een korf met Eijere ja,
 Op de weg sag sy een Meisie,
 En sy liep haer schielyk na,
 Maar de gladden weg deed 't Meisje vallen,
 Op haer poepie droevig lot
 Maar helaas 't ergste van alle,
 Al haer eijertjes waeren kapot. *bis.*

2. Moeder Griet sou Druyven krygen,
 Maer de Berg was veel te hoog,
 Ging sy op een Ezel steygen,
 Tot sy kreeg een Tak in 't oog,
 Maer doe sy was so dapper aen 't plukken,
 Brak de Tak 't gerugt was groot,
 Maer den Ezel weg ging rukken,
 Griet viel met haer poepie bloot. *bis.*

3. Moeder Griet die ging aen 't kuyeren
 Soetjes na 't Spiegel-plyn,
 Daer sy na mooi Poutje vraegde,
 Maer was voor haer veel te klyn;
 Hy heeft in sijn jonge jaeren,
 By Vrouw Venus veel verkeert,
 Hy komt nou al tot bedaeren,
 Hy is nu ook heel bekeert. *bis.*

4. Moeder Griet die was verleegen,
 Met haer Poepie, 't was te groot,
 Daerom ging sy Druyven plukken,
 Griet viel met haer Poepie bloot.
 Wel wat dunkt uw van sulk valle,
 Dat juyst met haer Poepie bloot!
 Dog het beste was van alle,
 Dat de wont niet was heel groot. *bis.*

Droevige gebeurtenis voorgevallen op Zondag den 19. July 1772, tot Rotterdam op de Maas, van 10. Persoonen; dewelke met een Plaisier Schuyt uit waren; hebbende het Ongeluk dat de Schuit begint te zinken, waar door Zeven van dezelve, zynde Man, Vrouw en Kind, de Meid, Naayster en twee Kostgangers, op een jammerlyke wys Verdronken, de 3 andere (zynde meede Kostgangers;) zyn gelukkig geret, door een kort daar by zynde Vaartuyg. Deze Persoonen waren Woonagtig te Rotterdam, in de Draaysteeg.

Op de wys; O Holland Schoon, &c.

/Ermaerde Koopstad Rotterdam,
 Van elk met reën gepreezen?
 Waer wyse Erasmus oorsprong nam,
 Ten top van eer gereesen:
 Daer hy gegooten van Metael,
 Uw Markt en Stad, nog strekt ten prael;
 Om aen 't Heel-Al te toonen,
 Hoe men 't verstand moet kroonen.
 ô Stad! soo om uw Beurs beroemd,
 Geschikt tot Handeldryven,
 Dat men die vry een Pronkstuk noemt;
 Om Koopmanschap te styven:
 Van Zuid, en Noord, van West, en oost;
 Siet gy uw handel steeds verpoost,
 Daer op uw Zilv're stroomen,
 Der Maes, die Scheepen koomen.

Die blanke Maes, van elk geagt!
 Als een der schoonste Waet'ren;
 Die ooit een Land ter voorschijn bragt
 Of van sijn roem deed schaet'ren!
 Moest die ô Stad! nog korts geleen,
 Verwekken sulk een droef geweene
 Dat de Y- en Amstel Maegden,
 Sulks hoorende, dus klaegden.

ô Iuly Negentiende dag,
 Wat tyding doet ge ons hooren;
 Wel dubbel waerd, alom 't beklag!
 Tot smert van hen gebooren,
 Die sig verbeelden tot hun vreugd,
 So voor de Ouderdom, als leugd,
 Op 't Maes-nat om te vaeren!
 't Geen hen de dood moest baeren!

Daer tien gelyk in eene Schuit
 Welks schuitje ô smert moest zinken!
 Op drie na 't graf wierd tot een buit,
 Om aekelig te verdrinken,
 Ach ongelukkig Huisgezin:
 Wat neemt gy elk door droefheid in,
 Daer onse Maegde reijen,
 Mede om uw lot thans schreijen.

De Man en Vrouw, benefens 't kind,
 Syn de eerste daer we om klaegen,
 Terwijl de dood hun band ontbind,
 In 't beste hunner dagen,
 Die Huwelijks-band soo vast gehegt,
 Word dan soo onverwagt geslegt?
 ô Vloed der tegenheeden!
 Waer mee die Menschen streeden.

De Meid en Naeyster uit dit huis,
 Moest ook dat Nootlot treffen,

Ter hunner Maegschaps smert en kruis;
 Wie kan hun leet beseffen!
 Sy gaen slegts mede tot vermaek,
 En sterven dus, o bittre saek!
 Om nimmer te vergeeten,
 Wie kan zyn doods uur weeten.

Nog twee by hen ter kost besteed,
 Van deese Huisgenooten,
 Moest ook dit alldoodelykst leed,
 Hun leevens zuil om stooten.
 Daer sy met het Golvend geweld,
 Al worstlend syn ter dood gesneld,
 Waer niets hen kan weerhouwen,
 Wie kan het geval betrouwen.

Dus synder zeeven op een rey
 O Maes die gy deed sneuv'len!
 Wiens vrienden gy laet in de ly;
 Die Bos, en Dal, en Heuv'len,
 Toe schreeuwen met naer geluit!
 Door de Echo als te rug gestuit,
 Wat kon die wreedheid baten!
 Als om uw vloed te haeten.

En gy ô drie door 't lot gespaerd,
 Wil dog den Heemel looven;
 Wiens zorg uw leeven heeft bewaerd;
 Zend uw gebeen naer booven,
 Na de Opper-Koning van 't Heel-All!
 Die reeds gezorgt heeft en nog sal
 Soo lang gy hem blyft vreezen,
 Uw hulp en toe vlugt weezen.

Beklaeg uw Rysgenooten ook wel,
 Maer sterk uw in 't betrouwen;
 Dat sy van 't Waerelds nietig spel
 Verlokt nu bly aenschouwen;

Het Eeuwig onvergankelyk goed!
 Waar hen een Eng'len rey ontmoet,
 Die hun de Vree-Palm schenken,
 Daer se om geen leet meer denken.

Dit sy een troost voor elks Gemoet,
 Een Balssem voor hun Wonden;
 Leert hier uit wat gevaer de vloed,
 Aen sig al houwd verbonden:
 Dat elk dog wil voorsigtig syn!
 En niet betrouwen op de schyn
 Van Winden, en van Stroomen:
 Nooyt door geen Mensch te toomen.

Een Nieuw Lied of Samenspraak tussen een Rare Docter en een Grappige Kleeremaker.

Stem: Liefhebbers van de vroolykheid.

Docter.

D'Ag Lappedief, seg hoor eens hier,
 Myn broek begint te spannen,
 Ik ben so wrak, ik heb geen tier,
 Is dat by al de Mannen.
 Verhelpt hem wat myn goeje buur,
 En ruymt hem drie El weijer,
 Porst Naden Plat, met een heet vuur,
 En blyft dan voorts myn Snyjer.

Kleeremaker.

2. O Docter van de Wereldskloot,
 Uw broek sal ik Caffeeeren,
 Gy raekte in zoo'n Spanbroek dood,

Soo'n Baas als ik sal 't weeren,
 Voor Hoog en Laag, voor Scheel en Blind,
 Voor 't Hof van groot Canalje,
 Heb ik te doen, Ia 't klynste kind,
 Weet Fix myn naam Rapalje.

Docter.

3. Rapalje Buur, ik heb abuis,
 Soo'n Baas ben ik niet waerdig!
 Met uw Permisje, daar loopt een Luis
 Op uwen Rok seer vaardig,
 Apprent is dat een Posteljon,
 Met tyng, voor al uw leeven;
 Iou het Canaljes Hof gesin,
 Tot Hopman heeft verheeven.

Kleeremaker.

4. Wel Beunhaas van het Doctorael,
 Quakzalver in verstanden,
 Ik sal een ieder doen verhaal,
 Waarom uw Broek so spanden,
 Dees Docter laast uit Spanje kwam,
 Bragt mede Lyfs Militie;
 't Was Pokke volk so men vernam,
 Hield wagt aan syn Conditie.

Docter.

5. Za Honden, Iongen, voor goed geld
 Wil ik dien Vent doen Villen;
 Dien Arabier, my heel ontsteld,
 Ik sta van spyt te trillen.
 Vrouw Myd, Tuinman, en myn knegt Ian,
 Komt alle op de Lappen,
 Doet saam uw best soo veel gy kan,
 Wilt hem de deur uit trappen.

Kleeremaker.

6. Wagt wat myn Heer, 'k heb nog goen Nood,
 'k Heb Puik van goe Loopstokken,
 Ik sal nog Laggen na myn dood,
 Wanneer men praat van Pokken.
 Laet ieder dan voorzigtig zyn,
 Want men word wel eens verrast,
 Die men voor zot houd in 't gemein;
 Antwoord wel eens, daer net op past.

***Klugtig Voorval by het houden van de Amsterdamze Kermis, tussen
 een Jonge van 15 Jaaren, en zyn Moeder.***

Op de wys, Climeen, waar heen.

1.

GY moet, met spoed,
 Myn Sondags Pak beschikken,
 Weetje dan niet Moer, dat het Kermis is, *bis*.
 Ia Kom myn zeuntje Lief,
 't Is al uit 't Pandjes Huis,
 Tien schoppen met een trap voor 't gat
 Is bon voor uw Combuis. *bis*.

2.

Hy is, gewis,
 Pas effe Vyftien Jaaren,
 Wat zegje van zoo'n Boef, die my alzo vroeg kweld, *bis*.
 De Pypies uit zyn Neus,
 Die glimmen als syn tin,

Tien stuivers wint hy 's weeks, en dat
Lolt al van Min. *bis.*

3.

Moeder, Kyk Ver,
Daer zingt een Liedjes zanger,
Koopt een Boekje van hem dan ben ik jou Kind, *bis.*
Maziton, die deet zyn best,
Siet, gins wat getier,
En die dikke klyn Bruinet, dat is geen Lelik dier. *bis.*

4.

Wel Zeun, Iou deun,
Is lang genoeg gezongen,
Alsje nou niet en zwygt, Jou Ian domus kind, *bis.*
Aenstonds myn Moeder Lief,
Iy hebt jou jonge tog;
So my wel is vertelt, by Koo de Slaef verkogt. *bis.*

5.

Ik ga, nou maer,
Allenig Kermis houwen;
Want Moertje weet de weg, en sprak zo goed als ik, *bis.*
Drie daelder heb ik tog,
Sy moeten der an,
Ik kan daer voor gaen zwieren als de fynste Man. *bis.*

Een Nieuw Lied.***Op de wys: Vroolyk Uurtjes, &c.***

1.

*Wilt met hoopen, dit liet koopen,**In deez' Somer is 't geschied;**Wilt met hoopen, dit liet koopen,**In deez' Somer is 't geschied;**Een Soldaetje, die moest loopen,**Dog zyn Lief begeerdent niet.**Een Soldaetje, die moest loopen,**Dog zyn Lief begeerdent niet.*2. *Hy kreeg Ruzie, door Confuzie,**Met een zyner Kammerraeds; bis**Byde dronken, de Conclusie,**Was op de Parade Plaets, bis.*3. *Maer zyn Meisje, ging een Reisje,**Wagen by zyn Capiteyn, bis.**Capiteyn, myn lief zyn Vleizie;**Sprak zy, is te Eel en Fyn; bis.*4. *Zulke slagen, dat zyn plagen:**Voor een snaek van Kwaliteit; bis.**Want hy is, ik moet 't nu klagen,**Advocaet, al drie laer tyd, bis.*5. *'k Wil niet hoopen, dat hy loopen,**Capiteyn verhoord een Maegd; bis.**Zegt my eens, kan ik 't af koopen,**Met ernst is dit uw gevraegt. bis*6. *Want wy hoeven, niet te toeven,**Met te toonen wie wy zyn; bis.**Onze zaek, die staet op Schroeven,**Onthoud dit, myn Heer Captyn, bis.*

7. Hoeren Meisje, zoo'n spreekwyzie,
 Heb ik also lang gehoord; *bis*.
 Voor uw Liegen, sal uw Gyzie
 Straffer loopen als 't behoord. *bis*.
8. O Canalje, Vee Rapalje,
 Sprak het Meisje, heel verwoed; *bis*.
 'k Zal uw knellen, want ik kanje
 Buyge voor myn teere Voet. *bis*
9. 'k Ben een Nigte, wilt nu zwigte,
 Van myn Heer de Commandant,
 Die weet raed; als ik berigte,
 Wat Captyn gy syt voor 't Land. *bis*
10. O Iuffrouwe, 'k heb berouwe,
 Ik herroep myn woorden in; *bis*.
 U gedrag, deed my vertrouwe;
 Dat gy hiel, van yders Min. *bis*.
11. Uw Beminde, kunt gy vinden,
 Deesen avond hier by my; *bis*.
 'k Ga hem haelen, wy syn Vrinden,
 Zet dees saek maer aen een sy. *bis*.
12. Mag ik weeten in Secreeten,
 Om wat reën hy Soldaet is; *bis*.
 Neen sy 't Meisje het syn Vleeten,
 Die niet zwygt 't Geheimenis *bis*.
13. Deez' Historie is tot Glorie,
 Van imand, in Rym gestigt, *bis*.
 Die het selfs als Per Memorie,
 Door d' eyge mond is berigt, *bis*.
14. Lieve Meisjes, leerd nouw reisjes,
 Wat de zuivre Liefde doet: *bis*.
 Mind na 't voorbeeld, gy trekt prysjes,
 Een huys Man uw pyn verzoet. *bis*.

De opgeschikte Swierbol.

Stem: Daar was een Schippertjes Maat.

EN ik was laest mooy opgedaen,
 Dat al met myn mooije Kleeren,
 En ik was laest mooy opgedaen,
 Om eens uyt wandelen te gaen.
 Toen ik vermoeit was van dat gaen,
 Toen nam ik 'er een Flessie aen,
 Ik nam het Flessie in myn hand,
 Dat was de ligte trand.

Kan ik wel op een been staen,
 Ik sy za Hospes geeft myn Flesse,
 Kan ik wel op een been gaen
 Og neen ik kan der niet op staen;
 Het eerste Flessie dat was hol
 Ik kreeg het lekker in myn bol:
 Maer toen ik weer na Huis sou gaen
 Toen kon ik naeuwlyks staen.

Toen ik tuys kwam by myn Vrouw,
 Sy zey jouw dronken schelm,
 Toen ik tuys kwam by myn Vrouw;
 Doe kreeg ik met de Beezem krouw,
 En dat van booven neer op myn kop,
 Sy zei je ben 'er een dronken zop!
 Soo daer geen hulp voor my kwam aen,
 Soo waer het met myn gedaen.

Ik zei myn alderliefste Vrouw,
 Kom geeft myn maer een zoen,
 Ik zei myn alderliefste Vrouw
 Want ik heb zulk groot berouw:

Kom laete wy na Bed toe gaen
 En laete maer het kyve staen;
 En brengt myn dog in geen gekwel
 Ik ben der nog jong Gezel.

Ik draeyde myn driemael romentom,
 Dat al met myn mooije Kleeren,
 Ik draeyde myn driemael romentom,
 En dat al met een bokke sprong,
 Dat gaetje zoo voor, dat gaet zoo na,
 Altyd zal ik het zingen dra;
 Soo daer geen hulp kwam aen:
 Soo waer 't met myn gedaen.

't Is om de Poen, Elk een te doen.

Stem: Van de Savoyaardse Meysjes.

1.

Wat heeft het geld vermoogen,
 het maekt de Gekken wys:
 Het geeft de blinde oogen,
 Het strykt al om de prys:
 Het maekt van Blooaerts Helden,
 Het geeft de Liefde kragt,
 Wat voorregt kan met melden,
 Dat men van 't Geld niet wagt.

2.

Is men voorzien van schyven,
 Wat zaek is dan zoo zwaer,
 Die men niet door zou dryven;
 Geld hindert geen gevaer;

Het doet een schoone Minnen,
 Een Grysaerd, oud en krom;
 Syn poen behaegd haer sinnen,
 Maer niet sijn ouderdom.

3.

Het Geldt dekt veel' gebreeken,
 Het maekt het leelyk schoon;
 Die 't Geld voor hem doet spreken,
 Lyd nooit een grooten hoon;
 Hy word bemind, gepreezen,
 Voor Eerlyk, Deugzaem, Braef,
 Al heeft hy ook in deezen
 Niet d'allerminste gaef.

4.

Maer die van Zil'vre Plaeten,
 Door 't Lot is misgedeeld,
 Siet sig van ieder haeten;
 Al 't geen sijn brein ook teld
 Is dwaesheid by de Ryken,
 Syn weetenschap is wind;
 Hy moet voor and'ren wyken,
 Die wys sijn door hun splint.

5.

Wie sou om Geld niet wenschen,
 Daer 't soo veel voordeel geeft?
 Het Geld, dat alle Menschen
 Aen sig verbonden heeft,
 Doet altoos vroolyk leeven;
 Geeft al wat men begeerd:
 Den Geld-God, dus verheeven,
 Word overal geeerd.

6.

Die Geld heeft mag gebieden:
 Hy staet niet dag aan dag

Ten dienst van and're Lieden:
 Men oeffend self gesag:
 Ook Eet en drinkt men meede
 Naer syne Smaek en Lust,
 Terwyl men wel te vrede,
 De mooiste Meisjes kust.

7.

Wat word niet ondernomen,
 Om overvloed van Geld
 En Schatten te bekoomen,
 Elk is daer opgesteld,
 Verstand, nog zeede-pligten,
 Nog Deugd, syn niet bemind:
 Het Geld doet alles zwigten,
 't Is 's Waerelds Troetel-kind.

***Amsterdam verheugd of de Groote Blydtschap binnen deeze Stad;
 wegens het Gevangen neemen van Neegen Booswigten, dewelke op
 Zondag ochtent, den 22 Augustus 1773, zyn opgebracht.***

Stem: O Holland schoon gy leeft in Vreê.

BERugte Koop-Stad Amsterdam,
 ô Pronk der Nederlanden!
 Dat uit Moeras te voorschyn kwam,
 Beroemd aen alle Stranden.
 Geacht de gantschen Waereld door!
 Tot zelfs by Persiaen en Moor,
 Of waer maer Menschen wonen,
 Siet ge Uw met Lof bekroonen.

2. Gy die alomme Handel dryft,
 Te Lande, of over Waetren,
 Waer door gy 't Gansch Heel-al geryft,
 Die uwen Roem uit schaetren;
 Wat houden uwe armen niet omvat,
 Een overvloed van Geld en Schat?
 Verheven tot de Wolken,
 Als 't Puik-Iuweel der Volken.
3. Van wat Geleerdheid dat men spreekt,
 Sy sijn by uw te vinden,
 Geen Paerel die uw Kroon ontbreekt,
 Of 't schitrend Heil kan binden.
 Bestierd door wyze Ovrigheid,
 Die met een Burger nut beleid:
 Hun doen met ziel en zinnen,
 Van 't Algemeen beminnen.
4. Dog by dat Heil, by sulk Geluk,
 Komt elk een maer te ontstellen!
 Waer van men droeve vrugten plukt,
 Die niets dan vrees voorspellen.
 Die elk een Burger, in sijn Huis
 Doet zidren, voor het minst gedruis,
 Welk hy aen Deur en Daeken,
 Des Nagts, omtrent hoort naeken.
5. Door dien uit 's afgronds andre Nagt,
 Een aental Schelmsche Sielen!
 Sig opdoet, met een Helschen kragt,
 Wanneer de Zon sijn Wielen
 In 't Westen neder sinken doet,
 Verchynt des Nagts dien Boosen stoet
 Om dus den Baes te spelen,
 Met Huisbraek, en met Steelen.
6. Waer van de Luiheid oorsaek is,
 Uit Gulsigheid gebooren,

Gestreeken met een valsch vernis,
 (Of 't Werk hun kon bekooren.)
 Maer kwazie, of de slegten tyd,
 Hun handen wygerd arrebeid,
 Daer 's wat sy ook beginnen
 Voor hen geen brood te winnen.

7. Die Dieve-Balssem lykt hun best,
 Om de Euveldaen te dekken
 Maer Schelmen in ons Win-gewest,
 Wat hulp kan ze uw verstrekken?
 Hier kan een Nyvre Werkzaem sijn,
 En leven buiten schrik en pijn;
 Als hy zig wil verkloeken
 Om 's Braaven Gunst te zoeken.

8. Maer neen afgrysselyk Gespuis,
 Sulks kon uw niet verryken
 Gy brak liefst in het Bissers Huis,
 By een der Hoogendyken,
 Om daer de Weduwe Turnhoud,
 Te ontsteelen 't Zilver of het Goud,
 Dat door verloop van Iaeren,
 De Arrebeid deed vergaeren.

9. Dog vagenbonden dagt gy wel,
 Uw dit soo op sou breeken?
 Toen elk een Uwer als Rebel
 Ter Wreedheids Gruwel teeken!
 De Meid, en Knegt, met Koorden bond,
 Daer Vrouw en Knegt de vlugt nog vond:
 Vol schrik en Doods-gevaeren!
 Soo als sy zelfs verklaeren.

10. Wat allerysselykst tafreel,
 Brengt ons hun Naem te vooren,
 Drie Broeders namen daer in deel?
 In Oost-Vriesland gebooren,

Wiens ygen toenaem *Gossen* is,
 Waer van men in Geschiedenis,
 (Het sy in welke Boeken,)

Geen voorbeeld weet te zoeken.
 11. De Vierde *Scholts*, een Stads Zoldaet,
 Kwakzalver in syn Zalven,
 Op Amstels Markten, Sluys, of Straet,
 De Lieden voor zesthalven
 Of Dubbeltjes, uit hunnen zak,
 Te trekken wist voor Doosje of Pak,
 Van Hoofd- en Maege-Kruiden
 Bedriegende de Luiden.

12. De Vyfde *Welter* hun Captyn,
 In Duitschland voort gekomen,
 Moest Oppersten dier Benden syn,
 Wie sou daer voor niet schroomen;
 Dat Eeramt, kooft hem duur te staen!
 Daer hy betrapt is op dien vaen,
 Van schelm en Dievsche vonden,
 Tot straf voor syne zonden.

13. De zesden een Hoogduitschen Iood,
Cohen is hy geheeten,
 Die ook syn hulpen daer toe bood,
 Soo roekloos als vermeeten,
 Die uit een Ouden Ioodschen Stam,
 Van 't Groot Sielesiën hier kwam,
 Om mee te helpen Steelen,
 Een Schelm in allen deelen.

14. De zevende die *Meyer* heet,
 Geboortig van Westphaelen,
 Was ook met dit Complot gereed,
 Om Buit op Buit te haelen,
 Waer voor hy eens ontfangen sal,
 (Dus raekt de Dievery ten val,)

Het loon van zulke Guiten,
 (Om 't Godloos kwaed te stuiten.

15. Den Achsten is *Nyhaus* in Naem,
 Gebooren te Osnabrugge,
 Ook mee tot Dievery bekwaem,
 In 't kwaed zoo woest als stugge,
 Die in het beste van zyn tyd,
 Sig had met roof op roof geveid,
 Waer van hy nu versteeken,
 Sig 't kwaelyk op ziet breeken.

16. De Negende en laetsten Dief,
Levi Mozes gebooren,
 Hier te Amsteldam tot zyn gerief,
 Meede ook een zaem geswooren
 Van deeze en de ongevange Hoop,
 Die 's Hemels Almacht in hun loop
 In 's Rechters Hand wil geeven,
 Of doe voor 't Kwaeddoen beeven.

17. 't Moest *Shuiter* zyn die door zyn Schuit
 Met hun ging accordeeren,
 Waer door hy, welk een fier besluit?
 Hun oogmerk wist te keeren.
 Met zulks te ontdekken aen 't Geregt,
 Waer voor hem niemand lof ontzegt,
 Maer Eere geeft naer waerden,
 Wyl zulks veel onheil spaerden.

18. En toen hy hen bragt voor de Boom:
 Sprak hy ik raed uw Vrinden,
 Op dat ons niets verklappen koom,
 Dat gy uw straks doet vinden,
 Van voor, en agter in myn Plegt,
 Waer gy gerust verborgen legt,
 Want denk uw slegte Kleeden,
 Mogt na gedagten smeeden.

19. Sy deden zulks dan op syn raed,
 En preesen 't geen hy zeide
 Waer op hy nam syn Haek, te baet,
 Waer mee hy hen geleide
 Voor d'Ouden Stads-Herrebergs Brug
 Daer twaelf Dienaers, knap en vlug:
 Ver boven hun gedagten,
 Tot vangen op hun wagten.
20. Waer eerst een Onderschout verscheen:
 Die hen gebod te kluistren,
 Weg vloogen toen hun listen heen,
 Dus siet men eens verduistren,
 Het geen soo gruwlyk was bedagt,
 En syn naer het Stadhuys gebragt,
 Waer sy de straf hun's Werken;
 In 't Einde eens sullen merken.
21. Kom danken wy 't bestier van God?
 Die 't kwaed dus weer komt loonen!
 Ten voorbeeld van het overschot,
 Die Euveldaen betoonen.
 Daer hy in 's Regters hand op Aard,
 Wat dank? steld Eevenaer en Swaerd,
 Om Boosheid mee te Temmen,
 En Gruwlen te doen Stemmen.

***Op de Justitie gedaan binnen Amsteldam, den 6 November 1773. aan
9 Perzoonen; waar van 'er Zeeven met de Dood zyn gestraft.***

Stem: O Holland schoon, &c.

1.

Wat naere Galm klinkt door de Lugt,
Wat Schouwspel zien veel oogen?
Wat alleraekeligst gerucht
Komt door de Stad gevloogen?
Dat elk een Doodsche tyding meld!
Daer 't kwaed tot loon, door 't Recht geveld
Weer straf ontfangt na waerden.
Ach waer zulks slegts voor de Aerden!

2.

Maer blyft een *Iood* by 't Dwael-Geloof,
Als 't Sterf-Uur is gekoomen,
Voor Iesus, en zyn Jongeren doof!
Wien moet daer voor niet schroomen?
Wanneer hy met verstokten Ziel!
Syn Wanbegrip eens staenden hiel?
Van slecht gekeert tot slechter
Voor Aerdsch- en Hemel-Rechter.

3.

Nam dan het kwaed zoo de overhand?
Dat zelfs (drie Eige Broederen!
Geboortig van Oost-Vriesseland,
Eendrachtig van gemoed'ren,
Te zaem uit *Gossens* Nageslacht,
Gewislyk met een Helsche kracht,

Soo boos als onbesonnen!
 't Afschuw'lyk kwaed begonnen.

4.

Gevolgd door *Welter* seer perfaem,
 Die ook in 't kwaed doen leefden,
 Waer toe hy scheen het best bekwaem?
 En voor geen straffen beefden!
 Tot Eindelyk 's Hemels Opper-macht,
 Hem heeft in 's Rechters Hand gebracht
 Om straf voor loon te ontvangen!
 Wat viel die Dood hem bangen?

5.

Men sag *Cohen*, en *Meyer* mee
 Ter hulp in 't kwaed sig schikken,
 Ook dobbrende op die Gruwel-zee!
 Die ziel en lyf verstrikken!
 Waer voor hun loon, in 's Rechters Hand,
 Ten steunzel van ons Nederland,
 't Schavot een Dood-bed strekten!
 Dat schaemte, en zid'ring wekten.

6.

Jan Hendrik Nyhaus in deez' Nood!
 Die sluyt het Tal van zeeven,
 Wiens Ziel ook ging van Gruw'len groot!
 Hier in syn Aerdsche Leeven.
 Tot Steelen deed hy staeg syn best,
 Tot door Gods schikking, hy op 't lest,
 't Toneel der straf betraeden!
 Tot loon syn's Euveldaeden.

7.

Ach! ongelukkig zeeven tal!
 Waer waert gy voor gebooren?
 Verscheen gy op dit traenen-dal!
 Om op 't Schavot te smooren?

Daer gy gewis tot 's Oud'ren Vreugd,
 Deed sien uw aller-eersten Ieugd!
 Gekoestert met veel zorgen,
 Van de een tot de and're Morgen.

8.

Helaes! was dat 't gevolg der trouw,
 Van Vaderen, en Moed'ren?
 Wat sterv'ling of zulks, denken souw,
 Dat de Erven hunner goed'ren
 In plaets van hulp in den ouden Dag!
 ô! Daer hun heil en troost in lag!
 Dien naer 't Schavot toe leiden,
 Sie Doods-Angst aen weers zyden.

9.

Wie beeft niet als hy sulks herdenkt,
 Dat Menschen dus verdwaelen?
 Daer sy hun Hel-waers sien gewenkt,
 (Sig nog aen 't kwaed bepaelen.)
 Syn sulke dan ontbloot van Reen?
 Is hun gemoed soo hart als steen?
 Of is 't verstand verduisterd?
 En van begrip ontluistert.

10.

Daer immers alles wat 'er leeft,
 De Godheid steld voor oogen?
 Die 't Al uit Niet geschaepen heeft!
 Ontzachlyk van Vermoogen.
 Wiens Wysheid, alles hoord, en siet,
 Wat op 't gansch Waerelds Rond geschied!
 Hoe kan het moogelyk weesen?
 Dat daer voor wykt, het vreesen.

11.

Ach, dachten sy eens in deez' tyd,
 Hoe sonder tegenspeeken!

Hier namaels in de Eeuwigheid,
 Als 's Waereld As-punt, breeken
 En 't gantsch Heel-Al weer moet vergaen!
 Daer de Oordeels-dag voor elk sal staen!
 Daer de Opper-God der Goden;
 Dan zegt: ryst op gy Dooden.
 12. Ontfang uw Loon, naer Werk verricht,
 Bedreeven op der Aerden!
 Hoe Yslyk zwaer is dat gewicht?
 Ach dat zulks afschrik baerden?
 En nog die geen, weer riep te rug,
 Die 't zondig kwaed, zoo dwaes, als stug,
 Bragt, zonder teegenstellen!
 Op 't schriklyk Pad der Hellen.

Op het Wenschen Van de Menschen.

Voys: Toen ik nog in 't hartje was.

WAerom of soo meenig Mensch,
 Niet vernoegt kan leven?
 Wat kan dog het woord van Mensch,
 Adams Kinderen geven;
 Of men Wenschen wil of niet,
 Het geschiet dog, dat geschiet,
 Laet dan elk vry praten,
 Het Wenschen kan niet baten.
 Of men Wenscht en of men zwijgt,
 Als een aerdig Meisje;
 Dog geen zin in iemand krygt,
 Schoon haer jeugdig Vleisje,
 Graeg is naer het Huwelijks zoet,
 't Is vergeefs; al wat hy doet;
 Laet hy vry wat praeten,
 Het wenschen kan niet baeten.
 Schoon men Wenscht al om een prys,

Als het niet sal weesen,
 Leg maer in, van rijs tot rijs,
 Gaet de Lysten lesen,
 Sie het Contraboek vry na,
 Voor de meeste is het schaa,
 Niet en voor uw Platen,
 Het Wenschen kan niet baeten.

Schoon dat meenig frisse Meid,
 Wenscht om eens te Trouwen,
 En het besten van haer tyd,
 Slijt gelyk de Vrouwen
 Van de zoete Huwelyks Taert,
 Wat te krygen om den Haert,
 Wat helpt al dat praeten,
 Het Wenschen kan niet baten.

Schoon een Iongetrouwde Vrouw,
 Wel een mooy luweeltje,
 Om een kleyntje geven sou,
 Een van beidens beeltje:
 Schoon sy goed is voor het spel
 En genoeg trekt aen de schel;
 Laet de Vrouw maer praten,
 Het Wenschen kan niet baten.

Schoon myn buurvrouws swarte Kat,
 Laest myn draeijers Duyfje:
 Dat soo trouw te broeijen zat,
 Wegnam voor een Kluyfje,
 Of hy nou al wenscht of niet,
 Dat het nooit mogt syn geschied,
 Wat helpt al dat praten,
 Het Wenschen kan niet baten.

Schoon dat Niesje rondom Net,
 Gort smult van een stoter,
 Of sy dik word en niet vet,
 Sy word geen duijm breed groter,

En daer word regt uit geseid,
 Onvergenoegt is dan de Meid,
 Laet de buert maer praten,
 Het wenschen kan niet baeten.

Schoon een Weeuwte dag en nagt,
 Niet en doet als treuren,
 Of een ander Man verwacht,
 Sal het niet gebeuren,
 Schoon sy selfs met veel verdriet:
 't Klimmen van haer Kater siet,
 Laet de Sloof maer praeten,
 Het wenschen kan niet baten.

Schreid een Susje jong en teer,
 Om haer Maegderoosje,
 Nooit krygt sy het Bloempje weer,
 Had sy haer Tonteldoosje
 Regt bewaerd, 't waer nooit geschied,
 Maer 't klaegen helpt dan niet,
 Laet de ziel maer praeten,
 Het Wenschen kan niet baten.

Schoon dat menig frisse Maegd,
 Niet voorsien van schyven,
 Met verdriet haer lot beklaegd;
 Ongetrouwt moet blyven;
 Schoon sy dagelyks al haer schat,
 Aen haer lyf draegt door de Stad,
 Laet de sloof maer praeten;
 Het Wenschen kan niet baten.

Daerom best is vergenoegt?
 In dees Baen van 't leven;
 Sig maer na den tyd gevoegt,
 Of wat het Lot wil geven,
 Rykdom, Armoë, Vreugt, Verdriet,
 Beter leven weet ik niet,

Want al wat wy praeten,
 Het Wenschen kan niet baten.
 Vergenoegsaemheid is goed,
 ô Soo groot van waerden,
 Het is een Balsem voor 't gemoed;
 Het maekt ons sterck als Paerden;
 Water heeft de smaek van Wyn,
 Als men maer vergenoegt mag syn,
 Laet dan elk maer praeten,
 Het Wenschen kan niet baten.

***Op het Afbranden van de Amsteldamsche Schouwburg, voorgevallen
 op den Elfden May, 1772.***

Stem: O Ziels Verrukten Avontstont.

*W*Anneer ik sat in myn Vertrek,
 Den Elfden Dag van Mey,
 Soo keek ik uit dat klein Bestek
 en sag de Brand naby.

2. Dit was des Avonds neegen Uur,
 De Nagt was als de Dag,
 Den Heemel toonde als een vuur,
 Ik hoorde 't naer Geklag.

3. Met schrik sag ik dat schouw-tooneel,
 In deese Waereld-stad;
 De speel Rol wierd verbrand geheel,
 De Vlam vernield haer schat.

4. De speelders vallen plossent neer,
 'd Aenschouwer schreeuwend Vlugt,
 De Lyf-Knegt dringt omveer syn Heer,
 De Dames en haer Vrugt.

5. Die worden door de Vlam tot As,
't Ontzielde Rif krimt op,
Daer van te voor veel Vreugde was,
Is 't naer geschrei ten Top.

6. Wie sag een Slag-Veld ooit soo naer,
Als de Commedie is:
Een Krygs-Helt komt in groot gevaer,
en teed're Iuffers fris.

7. Verzengen door het blaekend vier,
het Vleesch verbrand, ja 't Vet,
Dat stroomd al door de Schonken heen,
Op 't Kaak en Doodshoofds-Bed.

8. De Balken Branden midden door,
De enden vallen neer,
Men vlugt na agt're en na voor,
Men stoot malkaer om veer.

9. Daer kan een Heer syn waerdste pand,
Syn lieve Echt-Genoot,
Niet redden uit de felle Brand,
Sy beide blyven dood.

10. Of schoon men Hondert Ryders zet,
Tort Redding van een Kind,
Het word door Rook en Vlam belet,
't Word door het Vuur Verslind.

11. Ik hoor geen Cieter of Cymbael,
Geen Veedel of geen Fluit,
men schreeut Wanhoopend altemael,
Ik Eis van 't naer geluid.

12. Wie kan uitdrukken 't bang Geluid,
Dat loeijend Zugt-Gekryt,
De Heer en Knegt springt 't Venster uit,
met Iuffrouw en de Meid.

13. De Pannen vallen neer als Zand,
Op het Ontzielde Lyf.
De Kap-Corbeelen syn verbrand,
Het Glas is niet meer styf.

14. Maer Smeld als Water langs de Muur,
En 't Lood stort in de puin,

Het Woon-Huis van de naeste Buur,
Gelykt een naere Duin.

15. Wie kan die Droefheid drukken uit.
Men roept breng Water by,
Hael op de Slang, *o* Pyp-Gast spuit,
Neem uit de Pannen vry.

16. Sie na geen Bed of Ledikant,
Verschoon geen Kabinet,
Geen Arm-Blackers aen de Wand,
Of Porcelain Lampet.

17. Zie na geen Zey, of Triumphant,
Scharlaeken, of Fluweel,
Geen Diamanten aen de Hand,
Geen Paerels blank hoe eel.

18. Iuweelen aen het Oor en Hals,
Borst stukken tot Cieraed,
Het een is Fyn en 't ander vals,
Dat word vertrapt op straet.

19. Veel lieden syn als Disperaet,
en loopen zinneloos,
Gelyk Krankzinnig op de straet,
Om 't teer beminde kroos.

20. Al die nu zien dat groot Gebouw,
Dit Pragtig hoog Gehugt,
Soo Heer als knegt, soo Meid als vrouw,
Die schrikt en geeft een zugt.

21. De Muuren syn al doorgebrand,
Een groot deel leid om ver,
Het siet seer naer aen alle kant,
Ik beef dat ik verwer.

22. Lighaemen haelt men uit de Puin,
Schinkels en bekkeneels,
Vertrapt en door malkander schuin,
Onkenbaer meestendeels.

23. Goud, Zilver, en ook Diamant,
Legt hier al in een Mein,
Niet voortgekomen door den brand,
Maer neer geleid met Pyn.

24. Siet men de Huisen van rondsom,
Bysonders ook die Stal,
Die gants doorbrand nu schier valt om,
Vyf Paerden in getal.

25. Die wierden daer nog uitgehaeld:
De Beesten loopen vry,
Veel Menschen als tot Asch vermaeld,
ik sie Gods Hand hier by.

26. Hoe veele zielen syn vermist,
Van hooge en laege Rang,
ô Tyd, ô! Tyd, so los verkwist,
Ik tril van schrik seer bang.

27. De Heer komt van syn Buyten-Plaets,
Alleen of ook verzeld.
Me-vrouwen, als in Treur-Gewaeds,
Die koomen t'huis ontsteld.

28. De Man die mist syn Ega teer;
Het Kind haer lief Mama;
Een Moeder mist een Kind of meer,
De Zoon zoekt syn Papa.

29. Dit is een wonder dat men hoort,
Dat meenig vondeling,
Nog kenbaer word 't sy door een Boord,
Een Mouw of ander ding.

30. Ook door een Merk en Zingenet,
Of een Iuweelen Ring,
Speel-Beugel, met een Naem omzet,
Dat is wat zonderling.

31. 't Bekende Lighaem, 't Vlees en Been,
Dat naeit men in een Mat,
't is Opgekrompen en zeer klein,
Ach! wie vergeet ooit dat.

32. De Vader Weend, hy ziet syn zoon;
De Moeder siet haar Kind,
Dat kort te vooren was zeer schoon,
Is dood daar men het vind.

33. De Heer van 't Huis vind syn Ega,
Verwond, dood in de Kist,
Dat hy die zelfs niet kent byna,

En vreest of hy ook mist.

34. De Heb-zugt bleef nu ook niet thuis,
Maer helpt en toont haar dienst,
Sy steel' in 't een en 't ander huis:
Men stoot ook onverziens.

35. De Dames dat se valle neer,
Men rukt 't Iuweel-Cieraad,
Van 't Oor en hals en gooit de Heer,
Ter neder op de Sraet.

Op het verongelukken van 't Oost-Indies Compagnies Schip, De Jonge Thomas, Zynde den eerste Juny 1773 dit ongeluk gebeurd, aan de Kaap de Goede Hoop, Gevoerd door Capitein b. de la Maire, van de Equipagie die in 207 Man bestond, zyn niet meer dan 67 behouden gebleeven; dus 140 Perzoonen op een Elendige wyze het Leven hebben verlooren.

Stem: O Holland Schoon.

1.
WAt droeve tyding heeft men weer
Helaes! uit zee vernoomen?
Waer van met smert de weergalm keer,
Tot selfs langs Amstels Stroomen.
Het welk een Christelyk gemoed,
Om 't groot verlies, veel hartzeer doet!
En wien zou zulks niet treffen?
Die 't Wee daer van bezeffen.

2. Want denk; wat alderzwaerdste slag,
Voor Vrouwen, Ouders, Kinderen!

Of zulk een tyding wekken mag;
Die 't leeven schier doet minderen!

Na afscheid op de teerdste wys,
Op hoop van een behoude, rys,
Hooft Vrouw, of Kind, of Vader!
Hun ziele smert te gaeder.

3. Door dat de *Jonge Thomas* thans,
Na zwaer Noord-Westen Stormen,
(Hoe bitter keerd zomtyds de kans?)

Sag Nacht, in Dag hervormen!
Door Blixemen, en Wederlicht:
Soo aller akligst voor 't gezigt,
Gevolgt door Donder-Slaegen,
Die 't stoutsten Hert versaegen.

4. Waer op zy tot den Morgenstond,
Met Weer en Winden streeden,
Verlooren de Ankers in de grond!
Door 't Stormen los gereeden.

En dreeven toen aen de Oosterzy,
Waer door zy raekten in de ly,
By 't Paerde-Eiland wat rampen!
Om op een Rots te stampen.

5. Het welk hun Schip aen Spaend'ren sloeg,
In weinige ogenblikken;

Dat elk de schrik in 't herte joeg,
Gevolgt door Doodsche snikken.

Waer zy de zee met open keel,
Verstrekken moesten tot een deel,
Om onder Woeste baeren!
In 't holle Graf te vaeren.

6. *ô* Maend van Iuny eersten Dag,
Hoe kwaemt gy dus vervolgen?

Gantsch onmedogend voor geklag!

De onnozelen te vervolgen:

Die na veel moeite, zorg en pyn;

Elendig om gekoomen zyn,

(Ach allerwreedst verrassen:)

In 't grondeloos diep der plassen.

7. Daer van Twee-Hondert Zeeven Man,
Slegts zeeven-en-zestig leeven,

Waer men 't verhael van hooren kan,

Dat schrikken doet en beeven!

Hoe zelfs *La Mairen*, hun Kaptyn!

Een Wrak zyn sterfbed nog moest zyn!

Na veel geleede smerten;

Wien gaet zulks niet ter herten!

8. Met al zyn Officiers; *ô* Nood!

Tot hondert-veertig Zielen;

Die voelden dat de wreede Dood,

Hun volgden op de hielen.

Daer zy op Touwen, Mast, of Hout,

Sig redden wilde op 't schuimend zout,

Dog zonder troost of vruchten,

Hun eind' niet konde ontvluchten.

9. *Jan Jacobs*, Onderstuurman, bleef;

Door 's Hemels gunst behouwden,

Constapel, Boots-man-maet, die leef

Daer zy Gods hulp beschouwden.

Twee Timmerlieden, met de Kok,

Die leeven ook, schoon schok op schok:

Dikwils zoo zwaer ontstelden!

Of reeds de dood hun felden.

10. De Kwartier-Meester wou Gods Hand
Met Zestig Man ook spaeren;
Op dat se na veel smerts geland!
Hun dood-angst elk verklaeren.
En hoe hun Maats verklemd op 't Wrak,
In zee gestort door 't Golf-gesmak,
Na worstelen, bidden, en zuchten!
De Dood niet konde ontvluchten.

11. Ia hoe hun Capitein syn Lyk,
Aen Land nog wierd Begraeven,
Wiens Deugden, trouw staet schoon ten pryk
Beroemd by alle braeven.
Van al 't Scheeps Volk op 't hoogst geagt,
Als van Bekende en Na-geslagt!
Die om syn ongenugten,
Oneindig schreijen en zugten.

12. Sulks treft ook de Ooster-Maetschappy
Die Schip en Volk verlooren!
Waer van het laest hun 't smertelykst sy,
En 't droevighst om te hooren!
Schoon dat in 't midden van dien druk,
Nog wierd ontdekt een groot geluk;
Ten nut van hun en veelen:
Die daer in moeten deelen.

13. Doordien nog niet gebragt was Scheep,
De Kisten met Contanten,
Die tien en zeeven stuks begreep,
Tot vreugd van alle kanten.
Soo als de tyding heeft vermeld,
Dus gaet het ongeluk verzeld,
Dikwerf nog van gelukken,
Die 't Noodlot minder drukken.

14.

Ach moest ontzachgelyke God!
 Uw wil dan dus geschieden?
 (Gy schonk die Ziele ook 't zalig lot!)
 Die 't nimmer mochte ontvlieden.
 Op dat zy in de eeuwigheid,
 Van de Aerdsche smert gestaeg bevryd,
 Uw Vader liefde looven:
 In 't Hemel-hof der hooven.

15.

En doet hen die dit groot gevaer
 Ontwordsteld zyn, erkennen!
 Hoe dat uw gunst in 't leeven spaer,
 Op dat zy zig gewinnen,
 Uw aen te roepen al den tyd,
 Die hy ten leeven hun bereid,
 Ten voorbeeld veeler anderen;
 En Ziel-troost voor elkanderen.

16.

Want wie kan buiten uw bestaen,
 Die zelfs de See en Winden,
 Kan in hun woeden tegengaen,
 Beteugelen, en binden;
 Die 't gantsch Heel-al schiep uit een Niet,
 Ia alles weet, en hoort, en ziet,
 Geef gy dog elk vermoogen,
 Uw Almacht te verhoogen.

De Amoureuze Schoonheid of het Verliefde Spookzel.

Stem: O zo mooy.

1.

ZA lustig jonge gezellen,
Wilje wagen een kans,
Wilt uw dan maer tot 't minnen bestellen,
Hier, hier hebje nog goede avans.

2.

Een Iuffrouw is daer te kijken,
Binnen de Amstel Stad;
Al die haer siet die meent te bezwyken,
Ey! ey! wat Monster is dat.

3.

Sy seggen sy heeft een paer tanden,
Wel van een Vierendeel lang,
Beeren Pooten soo syne haer handen,
Wie, wie sou 'er niet worde bang.

4.

Sy seggen nog wie sou niet schrikken;
Sy heeft 'er een Paerde voet,
Wat Haen sou sulk een Hennetje Pikken,
Daer, daer je van beeven moet.

5.

Voor haer gesigt soo als sy seggen,
Heeft zy een Silverde Plaet:
Wie drommel sou by haer durven leggen
Als, als men daer syn oog op slaet.

6.

Sy seggen al die haer wil trouwen:
Die krijgt 'er een kapitaal,
Daer hy twee Susjes van kan onderhouwen!
Al, al was de bloed nog soo kael.

7.

Ian Dirksen sou het gaen waegen;
 Om te gaen bieden syn trouw,
 Hy sey, ik heb wol ein Fransman verslagen,
 Ik, ik vrees niet voor dese Iuffrouw.

8.

Maer toen hy kwam in de Kamer,
 Doe was de bloed in nood!
 Syn Hart in syn lyf sloeg als een Hamer,
 Eyder, eyder meende als dat hy was dood.

9.

De Barrebier moest men gaen haelen,
 Ian Dirksen moest 'er geprikt,
 De Meester moest men ten duurste betaelen,
 Want, want die was zelfs geschrikt.

De Verliefde Poes.

Op een Aardige Wys.

1.

IK kwam laest by Climeen,
 Sy kon myn Hert bekooren,
 Sy bragt myn in 't geweent!
 Sy had haer Poes verlooren,
 Wat ik haer bad
 En sy myn schad;
 Zy riep myn Poes, poes, poes,
 Zy riep myn poes, poes, poes,
 Ach! ach! myn Kat.

2.

't Was een zoo'n aerdig Beest,
 Ik hielt 't veel in waerde!
 Zyn witte, swarte Leest,
 En lange Knevelbaerde

Stonden hem zoo eel;
 Als een Iuweel:
 Al van een Poes, poes, poes,
 Al van een Poes, poes, poes,
 Hou ik zoo veel.

3.

Ik zey wel schoone Maegt!
 Mogt ik uw gunst verwerven,
 Anders zal uw Minnaer
 Uit reyne liefde sterven
 Gunt my uw schoot,
 Uit liefde groot,
 En 'k zal zyn uw Poes, poes, poes,
 En 'k zal zyn uw Poes, poes, poes,
 Tot in der dood.

4.

Doen kreeg Climeen een bloos
 Op haer sneeuw witte kaeken,
 En sprak gy zult altoos
 My in uw Min zien blaeken;
 Maer komt wat gaeuw
 En weest niet flaeuw
 Doe riep zy Poes, poes, poes,
 Doe riep zy Poes, poes, poes,
 En 'k zy Maeuw.

Een Nieuw Lied.

Op een aangenaame Wys.

1.

Wat hoor ik voor een klagt,
 Onder het geslagt.
 Van veel jonge Maegden,

't Is om de lange nagt,
 In de Winter koud,
 Dat zy haer beklagen!
 Zy legge daer te schuure,
 En konnen niet geduure,
 En niet een Vlootje in het Bed,
 Ik weet niet wat dees Meisjes let,
 Zy roepen overmand:
 Dat het Ledikant,
 Al staat in den Brand,
 Al wat 'er is geschied
 Niemand hoord het niet
 Sy blyve in 't verdriet.

2.

Ik hoorde laest een Meid,
 Tot haer droevig spyt,
 Ach! zoo bitter klagen!
 Dat zy zoo'n lange tyd,
 Haeren Maegdom fris;
 Had zoo lang gedragen.
 Sy riep wilt my verligten,
 Cupido met uw schigten!
 Want ik kan niet zyn allein,
 Het baerd my groot smert en pyn!
 De vryers zyn zoo dier,
 Sonder Minnevier,
 Het is geen plijsier,
 Sy vrijen in de houw,
 Door de bittere kouw!
 En blyven veels te flouw.

3.

Als Cupido dit hoord,
 Raekt hy heel verstoord
 Dat zoet Minne-Godje

t'Za Maegden komt aen Boord!
 Koopt tot uw gerief
 Een nieuw Lollepotje
 Vrouw Venus myne Moeder?
 Sal weesen uwe hoeder!
 Want ik ben selfs nog in de rouw,
 Ia heel versteewe van de kouw,
 Ik leg schier naekt en bloot,
 Ach! wat harde stoot,
 En van schaemte root,
 Geheel styf van sagryn!
 Haelt dog Medicijn,
 Ach! Maegden voor myn pyn.

4.

De Maegden maeken een kleet,
 Tot haer schandelyk leet,
 Van veel longe Vrouwe,
 Ja tot haer droevig leet,
 Die dit wel begrijpt,
 Kan dit wel onthouwe,
 Sy doen haer offerhande!
 Aen Cupido syn bande,
 Dan lagt doe loose en klijne Guit,
 Die domme en dwaese Maegden uit,
 En Venus voor gewis,
 Dat de Moeder is,
 Noodigt hun ten dis,
 Op een verguld Banket
 Dus hier wel op let
 Soo vlieden sy in 't net.

5.

Men zag de Maegde trijn,
 Om haer groote pijn!
 Hier by een vergaren,

Voor Cupidootje klyn,
 Al om dat hy was
 In zoo'n groot beswaren,
 Zy raede onder eene
 Al om dan Nymphje kleene,
 En raekte daer te saem in 't rond,
 Te maeke een Rok zeer prond,
 Het moet een Tabbert zyn,
 Riep Mie Mie allein,
 Voor onse Minnepyn.

6.

Pieternel heeft haren Rok,
 Rond gelyk een Klok,
 Aenstonds uitgeschooten.
 Catryn trok uit haer Rok,
 Dat heeft Lysbet
 Ook niet verdroote.
 Zy bragt daer een Slaeplaeken
 En Deeke tot vermaeken,
 Susanna bragt haer Falie by,
 Ons Truytje riep van herte bly:
 Daer is myne Zak,
 Met myn losse Iak,
 En Liset die sprak:
 Daer is myn Palentien,
 Met myn Pelerien,
 Al waer het myn rewien.

7.

Engelsche Mantels schoon!
 Ringen syn ten toon;
 Die sag men daer vliegen,
 Voor Cupidootje schoon,
 Om die klyne Goon,
 Soo in slaep te wiege.

Cweffiere, Kap en Kanten
Fyn Perelen, Diamanten,
Die strikken van het poesel Lyf,
Voor Venus-Lief en haer bedryf,
Soo draege sy het pak,
Uit een volle sak,
Tot haer gemak!
De kruyk die is gescheurd!
Siet het meisje treurd!
Dat dagelyks gebeurt.

8.

Gy Maegden nog Eerbaer,
Neemt dit Lied in dank,
Tot een offerhande,
Valt uw het Pak te swear,
Myt de loose strik!
Van Vrouw Venus banden,
Ik seg uw sonder liegen,
Wie Cupido wil wiege,
Gy kweelt hem nooit in slaep,
Ach slegte sloof, gy arme schaep,
Gaet kleet hem in het bont,
Kust hem voor syne mond,
Soo word hy doorwond!
Syn pylen syn fenyn!
En vol valsche schyn!
Het Meisje moet getroetelt syn.

*Een Nieuw Lied.**Op een aangename Voys.*

Spanter my eens u Rytuig in,
 En maekt het myn rasjes na myn sin,
 Want ik denk niet verder te gaen,
 Voor 't ryger in 't bos sullen wy stil staen,
 En wat hoor ik daer,
 Ag het is de bedelaer,
 Maer met syn geld kan hy 't alles versoeten,
 En wie komt daer
 Ag het is de bedelaer?
 Maer met syn Geld is alles weer klaer.
 2. Bedelaer die sprak met een goeje luyn,
 Kom ryd maer sagjes na myn tuyn,
 Ik bid u blyf een weinig staen,
 Ik sal eens sturen gaen,
 Ik sal die swarte hoer,
 Schoppen langs de vloer,
 En dat al met myn linker beentje,
 Ik sal die swarte hoer,
 Schoppen langs de vloer,
 Met haer valsche paerle snoer.
 3. Hier hebje de man die 't wynkopen leert,
 Die is door de hoer gekwaliviseert,
 Want 't fluiten was op die hoer,
 Merkt op die hele toer.
 Is dat niet raar,
 Van een bossenaer,
 Durft twee sterke mannen hanteeren,
 Is dat niet raar?

Van een bossenaer,
 Hy brengtse alle bey in het gevaer.
 4. Maer zy die daer niet van was verligt
 Ginge met jas na de kant van stigt,
 Alwaer zy moesten betalen met geweld
 Twee honderd gulden aen geld,
 Hadden zy het niet gedaen,
 Had Ias uit de laen,
 Hem de stof van zyn kleeren doen veegen
 Hadden zy het niet gedaen,
 Had Ias uit de laen,
 Haer alle bey ongemerkt laeten staen.
 5. Maer zy die niet gemerkt wilden zyn:
 Om dat haer naem niet zou worden klyn,
 Beloofde in de laen,
 Niet meer te gaen,
 Maer aen 't huys te blyven staen,
 Larie de Mie,
 Die keek op de drie,
 Die daer staen als geschilderde knapen,
 Had zy gekoozen en had gezegd,
 Ias gaet met my, want zy zyn te slegt.
 6. Ias heeft het geld in zyn zak gedaen,
 En is terstond van haer af gegaen,
 En toen ging ik wat verder voort,
 Tot aen de Weesper-Poort,
 In de stad,
 In het Gat,
 Hebben zy braef Mos gedronkeu
 Van de Roes,
 En van de Poes,
 Maekte zy een klugt van de Ryger in 't bos.

Op het Zwendelaars Leeven binnen Amsteldam.

Stem: Van de Ryger in 't Bos.

Op een maendag smorgens wilt verstaen,
 Syn twee Swendelaers aen 't swieren gegaen
 En dat duurde een heele week:
 Wy maekte saemen een raere-streek:
 Voor 't eerst soo voort na de nieuwe muider Poort;
 Om de stad te gaen bekyken?
 De plantasie in,
 Dat waer het begin!
 In de Smouse hoek daar vonden wy 't na onse zin.
 De dag verscheen en de nagt kwam aen;
 Wy syn samen na de nagt kroeg gegaen,
 De eene kit uit en de anderen in,
 Daer vonde wy het nog niet naer ons zin;
 De Breestraet soo heen na de Pakhuisen met een,
 Daer ginge wy samen een flesje koope;
 Ons gelag dat was uit,
 Wy hadde geen eene duyt?
 Wy kregen daer rotting olie op ons huid.
 Wy vlugte samen met 'er haest;
 Na de nieuw markt wy waere verbaest;
 Daer was het alles vol plysier,
 Wy eiste daer een kannetje bier;
 Onse kan die was uit,
 Doe was het spel verbruit:

Wy konnen den hospes niet betalen.

De Kastelyn sprak daer;

Trek uit je Swendelaer,

Wy zaten daer in doots gevaer.

De eene sprak tegen zyn kameraet,

Nu moet ik met myn bloote kamezooltje op straet;

Den anderen die zy swyg maer stil;

Ik heb nog een knolletej op myn bil?

Een Singenet daer aen;

Ik zal na lan oom gaan,

Dan zal ik het gelag betalen,

De andere sprak daer?

Geef op myn Swendelaer,

Kom maet nou binnen ons zaeken weer klaer.

Patdoome kameraet wy syn nu uit de ly,

Ik heb nog een frisse schuijer op myn zy,

Tegen dat de wagt van de straet af gaet;

Kwamen wy in de Ionker en Ridderstraet,

Het Collegat in,

By een waerdin!

Daer lieten wy de glasen klinken,

De Waerdin sprak daer,

Telje geltje maer klaer!

De Swindelaer die sprak 'k schopje na je vaer.

Wy syn van daer aen de loop gegaen,

De Seedyk over wil wel verstaen;

En dat al na de Frans-Halsteeg?

Daer gaf ik een hoer een aerdige veeg:

Wy bankte daer niet lang;

Daer viel het ons soo bang?

En dat al na het Cappel-Steegje,

De eene kelder in den den anderen uit,

Wy betaelde daer geen drommelse duy.

De nieuwe brug over wilt verstaen,

Wy zyn na de Hollandsche tuyn gegaen;
 Wy eiste een flesje wit en root,
 Elk een hoertje op ons schoot:
 Wy ginge weer aen den tril;
 En speelde eens hokke bil;
 En dat al in het Karremelksteegje,
 Dat aen de Nieuwe dyk;
 Daer zitten zy publyk;
 Daer hebje hoere voor arm en ryk.

So na de Haerlemmer dyk wilt verstaen,
 Wy zyn door de Mouthaensteeg gegaen,
 Daer zaten verscheyden hoertjes in,
 Geen een die daer was na ons zin,
 Het beste van de stad,
 Dat was op 't Franse pat,
 Daer zaten wel veel dronke wyven,
 Sy vogten om den buyt?
 Haer rokken vielen uit,
 Een vis wyf stond met haer bloote fluyt.

Vier stonden met het hangende haer,
 Het scheen of het een duyvel waer,
 Wy swierde samen door de Iordae,
 Gelyk de kruyshoere by donkere maen;
 Het eene speelhuys in,
 En 't andere weer uyt,
 So ginge wy samen rinkinken,
 Ons gelag was gedaen,
 Wy moeste heene gaen,
 Wy schopte de hospes met zyn wyf uit de baen

Den nagt die verscheen en den dag die kwam aen,
 Wy zyn langens de baengragt gegaen;
 Wy swierden zoo te zaemen voort:
 En dat al na de Leidse Poort,

Al op het Leydse Plyn,
 Daer moeste wy syn,
 De nieuwe Schouburg gaen bekyken:
 Wy zwierde so kloek:
 Al na de Duyvels hoek!
 Daer kenje hokken voor een drieduitskoek.
 Snagts doen het hokken was gedaen;
 Syn wy na de Botermarkt gegaen:
 Wy kwamen daer in de Olifant!
 Wy dronke een Borrel en leesde de Krant,
 Wy ginge aen de dray?
 Na de Bierkaey!
 Daer vonden wy veel Hoere steegjes,
 Daer vond ik in 't rond,
 Al in den avond stond,
 Een Hoer die ik schopte soo Blaeuw als Bond.
 Wy syn van daer na de Nes gegaen;
 Daer sag ik wel Hondert Hoere staen?
 So regt uit na een Bedelaers tent,
 Al in het Gebed sonder End:
 Wy eisten ook daer,
 Iannever en Koffie klaer,
 Wy driegden den Hospes niet te betaelen,
 Ik trok myn schuijer Ras,
 Die kwam daer net van pas,
 De Bedelaer die plukte al aen myn Ias.
 'k Sy Maet wilt my maer bystaen?
 Anders gaet het weer op myn zwendelaer aen:
 Ie Knol mocht weer na Ian oom gaen;
 Laten wy liever in 't Hondert slaen;
 De Bedelaers assurant,
 Schreeuwde Moord en Brand,
 Met een kwam daer de Wagt gelopen,
 Wy vlugte de deuren uit,

Betaelden daer geen duit:
 Wy kregen nog drommels op ons huit.
 Doen zyn wy nog verder gegaen,
 In 't Hagedoornbos stond het ons niet aen,
 Daer van daen na de Bremer ton?
 Schepte wy de hoere met de schuymspaen om:
 Wy kwaemen in de pyl:
 Daer was het ons niet vyl,
 Wy zyn na de wyn pars gelooopen;
 Van daer na de fontein,
 Daer moeste wy zyn;
 Daer swieren de luffers voor groot en klyn.
 Het beste daer het ons nog stond aen,
 Was in het groote school wilt verstaen;
 Daer danste wy eens helder op;
 Elk met een mooije kermis pop,
 Ik riep de Castelein:
 Tap op twe flessen wyn,
 Wy lieten de kelken en glazen klinken,
 De hospes die sprak daer,
 Maek dertig gulde klaer,
 Of je bent beide in groot gevaer.
 Wy moeste 't betaelen al tot ons kruis,
 Wy ginge na 't hooger en laeger huis,
 Maer daer quame wy zo drommels te pas,
 Daer vloog myn knol en Zwendelaers jas,
 Wy trokken daer de buyt;
 Met slagen op ons huyt,
 Wy moeste zamen het haesen pat kiezen,
 Zwierbolle hoort aen,
 Wild niet uit krolle gaen,
 Anders moet jou las en knol 'er weer aen.

Het zwaare Regt of te Justitie, dat 'er binnen de Stad van Coppenhagen is gedaan, den 30ste April 1772. aan de Twee Graaven, genaamt Brand en Struensee, voor hun gepleegt verraat, wegens de Koning van Deenemarke; waar voor zy zyn Gevierendeeld, het Hart uyt hun Lichaame gescheurt, en de Hoofde op penne gestoken.

Breder te Leezen of te Zingen, op de wys van de Spaanse Ruyter.

Wat hoort men nu al niet,
 In 't Deenemarks gebied,
 Sal heugen dezen Iaere,
 De Koning wierd verraen:
 Het stuk kwam openbaere,
 Door twee Graeve gedaen.
 Nooit sag men booser list,
 Zy zyn in 't stuk gemist,
 Maer aers was dat Ryke,
 Ten ondergang geweest:
 Belydenis gaf blyken,
 't Was niet vergeefs gevreest.
 De Moeder Koningin,
 Ontdekte het begin,
 Van die verraderyen;

De Koning gaf gehoor,
 En ging het kwaed bestryden;
 Hy vond het regte spoor.

De twee Grave gevat,
 Byzonder yder sat,
 En bekende de stukke;
 Veel andere raekte mee:
 In swaere ongelukken,
 Gebangen daer ter stee.

Elk een het stuk vervloekt,
 De Regters onderzoekt,
 En gruwde van 't aenhooren,
 Het was 'er op gelaen,
 Sy hadde t'saem gezwooren;
 't Ryk stond onder te gaen.

Vonnissen syn geveld,
 Een Mensch 'er van ontstelt,
 Twee Edele Graeven ryden,
 Na het Schavot daer siet,
 Hoe dat op dese tyden,
 De Iustitie geschied.

De Regterhanden syn;
 Afgekapt met veel pyn:
 De Hoofde insgelyken,
 Het Hart gehaelt uit 't lyf,
 Wie het siet an beswyken,
 En door schrik worden styf.

De Hoofde op een Staek,
 Gezet word tot een blaek:
 Voor andere na deese,
 De Rompe voort in 't vier,
 Gehakt het hart moet weesen,
 Gerukt uit 't lighaem schier.

Daer syn nu 't Grave paer,

In 't gerigt van een schaer:
 Van duysende verslagen,
 Sy einde op 't Schavot,
 Tot schanden hunne dagen,
 Ag! wat een nare lot.

Verrader die het Ryk,
 Verraen hebt te gelyk,
 En andre mee moest sleepen,
 Gy syt na regt gestraft;
 En aan uw snoode greepen,
 Is Schavots loon verschaft.

Men moet sig spiegelen aen:
 De straf door u ontfaen,
 Sou 't kwaed ongestraft blyven,
 Dan kan geen Koningryk:
 Of Staat ook meer beklyven,
 Moet vallen te gelyk.

Gelyk men in dit Lied,
 Kan leezen 't is geschied,
 In Deenemarken schoone,
 Nu is de rust hersteld:
 Men moet geen Vorsten hoonen,
 Door liefde of geweld.

Een Nieuw Jagers Lied.

Op een Fraaije wys.

1.

Wie sag ooit schoonder schoone?
 Dan mynen Engelin!
 Die 'k eeuwig min sal toonen,
 Opoffer ziel en zin,

Haar net beroemde Leeden,
 Haar suyvere Deugt en Seeden,
 Waar over dat myn hert
 Door min verwert.

2.

Hoe blinken haare oogen,
 Haar net besneeden Mont,
 Haar Lippies vol vermoogen,
 Die hebben my doorwont;
 Als ik mogt kussies plukken,
 En op haar Boesem drukken,
 Waar over dat myn hert,
 Door min verwert.

3.

Geen Abron die kan haalen,
 De Nektar uyt haar Mond,
 Dien ik soo meenig maalen,
 Ia telkens ondervond:
 Ik meen aan haar Borst te sterven,
 Ia slegts het Leeven derven,
 Toen schonk sy myn haer Hert,
 Door min verwert.

4.

Wat onrust is het Leeven;
 Als men keert van de min:
 Het komt uw Deel te geeven,
 Opoffer ziel en zin;
 Het wert al door min gedreeven,
 Wat men op aard siet leeven;
 Het speelt, streeld met geveid:
 In Eerbaarheid.

5.

De Lente komt uw toonen,
 Vrouw Venus met haar kind,

De voogelen in de boomen,
 Die hebben myn bemind,
 Hy dwaeld by dag en nagten,
 Verliest also syn kragten,
 Waer dat ik ga of rust,
 Myn hert is nooit gerust.

6.

Wie sulck een lief moet derven,
 Die nadert staag de Dood!
 Ia duyzend Dooden sterven!
 Syn angst is veel te groot!
 Hy valt in rasernyen!
 Hy mist geheel het vlyen;
 Al van syn zoete lief,
 Die Honing-Dief.

De Lof der Wytberoemde Wereld-Stad Amsterdam.

Op een aangename Voys.

1. AL die in onze Amstel stad
 Syn eyge Brood mag eeten,
 In vryheid leeft, en soo de schat,
 Bezit van vris geweeten,
 Dan kan hy hier door uw bestaen,
 Door de Arbeid van zyn Handen,
 Gelyk in Rooze Beemde gaen
 Het puyk van alle Landen.

2. Hier heeft men voor een weinig gelt,
Het zoet der zomer daagen;
De Boomgaard, de Akkers en het Velt,
Voldoen na ons behagen,
Dat elders zeldzaam is en raer,
Is hier vol op te vinden,
En alle Maanden van het Jaar,
Heeft Amsterdam syn Vrinden.

3. is iemant vry van bezigheid;
Of heeft hy leedige uren?
Soo kan hy met vermaek syn tyd;
Hier binnen onse Muuren;
Besteeden, of sig by de Stad,
Vermaeken, in Gezigten:
Soo schoon, en overheerlyk dat,
Veel andere daer voor zwigte.

4. Besie voor eerst maar het Stadhuis,
Wat segt gy van dat Wonder?
De Konst die is daer altyd thuis,
Van bove en van onder.
Wat is het net al in sijn Perk;
De konst is daer Beperelt?
Het is 't Achste Wonder-Werk!
't Is soo niet in de Wereld.

5. De Heeregragt, aen elke sy,
De Keizers van gelyke,
Men wandelt daer vernoegt en bly,
Om al uw Konst te kyken;
Maer door gewoonte, word dat Schoon,
Van Binnen meest bekeeken.
In Amsteldam heeft konst de Koon
Laet Vreemdelingen spreeken.

6.

De Singel, de Amstel en Princegragt,
 Verlostige de zinnen,
 Wat laet de Hoogsluis een magt:
 En pragt van Rykdom binnen!
 Wie toond my zulk een fraay Gezigt;
 Al van die Sluys na buyten
 De Amstel langs, by 't Morgen-Ligt;
 Vol groote en klyne Schuyte.

7.

De Hoogendyk al aan het Y?
 De zuyder-zee vertoonen,
 De Heerlykheid der Koopvaardy,
 Die Koninglyke Troonen,
 Ver boven gaen in Roem en Magt,
 Langs soo veel Werels Deelen!
 Hier wordt het oog voldaan door pragt,
 Van zoo veel zee-Kasteelen.

8.

Kortom de Stad geeft overal,
 Vermaak door duyzend dingen,
 Ik wensch den goeden Hemel sal,
 Haar met zyn zegeningen,
 Bewaren daarse van soo klyn;
 Soo hoog is op gereesen,
 Dan sal syn Roem bestendig syn,
 Syn Naam Gezegt wezen.

Een Nieuw Lied.

Op een aengename wys.

LYs sliep eens in 't bosch, in 't Lommer,
 Een arm alhier, een arm aldaer,
 Wat sliep het Meisje zonder kommer,
 Wat zoete rust wierd sy gewaar.

Haar Minnaar die haar stont te loeren,
 Sie in stilt' kom wek ik haar,
 Probeer het maar probeer het maar,
 Laat ik haar Keurslyf eens ontsnoeren;
 Kom wek ik haar, kom wek ik haar,
 Maar Lysje wierd het niet gewaar.

Kom zei hy strooi ik op haar Leeden
 Een bloem alhier, een bloem aldaer,
 Hy dekte daar de Slaapster mede,
 Maar Lysje wierd het niet gewaar.
 Kom laat ik haar een zoentje geeven,
 Misschien daar mee ontwaak ik haar.
 Probeer het maar, probeer het maar,
 In plaats van een gaf hy 'er zeeven,
 Maar schier wierd zy de zoen gewaar,
 Of Lysje flux ontwaakte haar.

Sy was verbaasd voor haren Herder,
 Sei hem alhier, zei hem aldaer
 't Is al genoeg, ga maar niet verder,
 Op 't oogenblik ga heenen maar;
 De dageraad kom my nooit bekooren,
 So gy my deede zei hy haar
 Llaap weder daar, slaap weder daar:
 Ach slaap nog eens zo als te vooren;
 Slaap weder daar, slaap weder daar,
 En 'k sal uw wekken rust nu maar.

Het Meisje sprak tot haar Beminde,
 Ik ben ontstelt, al in het Veld,
 Wy zullen ons te saam verbinden:
 Gy ontwaakt my met geweld:
 Daar ik zo lag te slaapen
 Onder 't Lommer in het Groen.
 Kom maar by myn, kom maar by myn,
 Wy zullen saamen vreugde Raapen;

Probeer het maar, probeer het maar,
Wy leeven vrolyk met malkaar.

Den Herder sprak kom laat ons paren,
Daar is op hand, een Diamant,
Gy syt een Bloem van agtien jaaren,
Myn hertje vol van liefde brant,
Laat ons saam in vreugde leeven,
So als egte Man en Vrouw.
Ik heb geen speid, van dese Meid,
Ik sal myn aan u overgeeven,
Koom aan den dans, probeert de kans,
Vlegt te samen een Roose krans.

Sy sei den Echt is myn vermaken,
Daar is myn hand, myn waarde pant;
Gy doet myn hert in liefde blaken!
Wy binden saam de Huwelyks band
Laat ons voor den Altaar treden,
Saam als Bruidegom en Bruid!
En op dees' tyd, Ook syn verbleid
By deese Huwelyks Plegtigheeden;
Speelt op de Fluyt, maakt soet geluyt,
Voor deese Bruidegom en Bruid.

Zeemans-Lof.

Op een aangenaame Wys.

*H*Oe gelukkig is de Lantman gewis,
Daer de Zeeman een slaef tegen is,
Storm, Onweer, naere Nagte!
Moet een Zeeman al verwagte,
Daer de Lantman lyt stil en gerust,
Met vrede sijn Fielida kust.

2. Style klippe droogte en sant,
Verborge laegen agter lant,
Style klippen, swaere brande,
Bevreest voor meenig strande,
Al ongelukke te wagte staat,
Gelukkig Lantman in de hoogste graet.
3. Breekter dan een staeg of een schoot,
Dan is de zeeman in groote noot!
Heemel wat ongelukke,
Steng en Maste raeke stukke;
Dan gaet het Scheepje te gront
dan siet men sijn laetste stond.
4. Wel Lantman hoe dus soo stout,
Daer de zeeman het lant op hout,
Kon gy lantman wel bestaene,
Moest het niet te gronde gaene,
Brogt de zeeman geen schatte mee,
Van Oost en Westen en Noord-zee.
5. Goude Perele Dyamant,
Komt alles uyt het Injes lant.
Fyne Sisse en Katoene,
Om te houden sijn Fassoene,
's Lands Welvaere tot een stut,
Den Arrebyder ja selver tot nut.
6. Wel landman en pogt tog geen meer!
Geeft de zeeman alleenig de eer
Gout, zilver dierbaere Waere,
Moet een zeeman al om vaere:
Soo lang 't de zeeman gaet goed,
Hoe meerder gy Lantman werd gevoet.

*Een Nieuw Lied.**Op een Aangename Wys.*

1.

LAestmael als ik in 't Mey zaizoen,
 Sou weide myn wolle Vee,
 Wat sag ik sitten in 't groen,
 Myn zoetste Galethe,
 So zoet in haar rust,
 Myn hertje volvan Minne lust,
 Ik scheender ook te verzinken schier
 Door Febus syn minne vier.

2.

Ik sag die schoonheid in 't geheel,
 Haar schoonheid over al,
 Het scheen voor myn en lust preeel;
 Of wel een Roozendal:
 Haar Halsje Leelie wit,
 Haar oogjes als een Git,
 Haar Voorhoofd als een Pronk-Altair;
 Puur of het Diana waar.

3.

Terwyl ik daar stont en keek,
 Met liefde overmand,
 Het scheen dat haar de slaap ontbreekt;
 Sy greep 'er myn Regterhand;
 Sy trok myn by haar neer,
 En sprak myn aan so teer:
 Ag Herder zei zy Coridon,
 Ik hiet uw wellekom.

4.

O Herder sey sy Coridon;
 Nou ben ik buyten pyn:
 Nou sal ik schoon, al ben ik wat jong,
 Aan u verbinde myn.
 Daar is myn Regter hand
 Myn droefheid is van kant,
 Ik sal myn Vee wel gade slaen,
 Kom aen en laat ons gaan.

5.

Ag! ag! wat is dat kusse zoet:
 Heel zoet en aangenaam,
 Kom laete wy ons met 'er spoet
 Te zaam verbinden gaan;
 Daar is myn Regter hand,
 Myn droefheid is van kant,
 En al myn Vee dat gy hier ziet;
 Dat schenk ik jou om niet.

Een Nieuw Herder-Lied.

Stem: Als 't begint.

1.

Wie roept myn hier in 't groen der boomen,
 Een die myn Fierelyk bemind,
 Ia maar de Liefde is al wind!
 Dat hebt gy nooyt aan myn vernoomen,
 Dat heb ik meer als eens gehoord;
 Maar ach vertrouwt maar op myn Woord:
 Kom nader by, waar zyt gy dan te vinden,
 Ik ben waar zoo,
 Ik ben waar zoo,
 In 't Schaduwe der Linde.

2. Nu ben ik in 't Bos der linde,
 Ia maer gy kent myn Woning niet,
 Dat strekt my tot een swaer verdriet!
 Wel als ik die uw eens liet vinde,
 Dan soo noemde ik het myn geluk!
 Maer ach misschien myn Ramp en Druk!
 Dat vrees ik niet, wel aen ik sal 't uw melden;
 Gy syt Climeen,
 Gy syt Climeen,
 Myn Fenus deser Velden.
3. Durft gy uw wel ter toest begeven,
 Ia ik myn alderschoonste Beeld,
 Gy hebt 'er meer dan my geteelt,
 Dan mag ik derven myn jonk leve,
 Dat is een taal na uw gewoon,
 Ag dan soo straffen my de Goon,
 Sweerd niet te veel,
 Laet af van my te plagen,
 Gy mind o ja,
 Gy mind o ja,
 Dat sult gy u beklagen.
4. Heb ik nog niet genoeg geleeden,
 Ia maer men moet Voorsigtig syn,
 Minde ik uw ooit met valsche schyn?
 Dat moet ik uw toestaen aan uw reeden,
 Maer ach, waer syt gy dan Climeen?
 Hier in 't Eensaem Bos alleen!
 O vind ik uw, wel aen ik sal by uw koomen;
 O Vreugd blyft staen,
 O Vreugd blyft staen,
 Nu heb ik haer vernomen.
5. Nu sien 'k hier 't eynde van myn smerte,
 Al myn oversteeds getrouw,

Dat zweer ik uw myn waerde Vrouw,
 Gy syt het voorwerp van myn herte,
 Ik min uw dus in Eer en deugd,
 Gy syt myn lust, vermaek en Vreugd,
 Dus laet ons vrolyk weesen
 Myn trouw, myn min,
 Myn trouw, myn min,
 Waerom souden wy vreesen.

6. Ik agt u bidden nog u klagten,
 Moet ik dan van verdriet vergaen
 Gy doet u selven die smerten aen,
 Ay gy alleen kunt die versagten:
 Ben ik de oorzaak van u pyn,
 Min my, dan sal ik geholpen sijn:
 Ik weet geen raad,
 Gy kunt my wel genesen,
 Hoe ik hoe ja,
 Hoe ik hoe ja,
 Dat kan niet mogelyk wesen.

7. Wie zien ik met myn Schaepjes koomen;
 Wel het is myn Waerde Bruyt
 Sy speelt een Deuntje op haer Fluyt:
 Langs Beek en heldere Stroomem,
 Ia ik bemin uw steeds getrouw,
 Dat zweer ik uw myn waerde Vrouw;
 Laet ons te samen Leeven,
 Door Liefd' en Min,
 Door Liefd' en Min,
 Veel Vreugd werd ons gegeven.

Register.**A.**

AL die in onze Amstel Stad. 84

B.

Berugte Koopstad Amsteldam. 45

C.

Christalyne Beek, *Vermeerdert.* 8

D.

Dag Lappedief, seg hoort eens hier. 36

Dat Arme Haasje in 't Groenewout. 17

E.

En ik was laest mooy opdedaen, 42

G.

Gy moet, met spoed, 38

H.

Heerlyk ligt Swigt. 28

Hoe gelukkig is de Landman gewis. 88

I.

Ik heb op een Avond de Tap-Toe zien slaan.	3
Ik zie dat de Zon, <i>Tegenzang op</i> Christalyne Beek.	10
In de soete Maand van Mey.	21
Ik wil de Min gaen zoeken.	23
Ik agt het voor de beste saak.	25
Ik kwam laast by Climeen, die had haar Poes verlooren.	67